

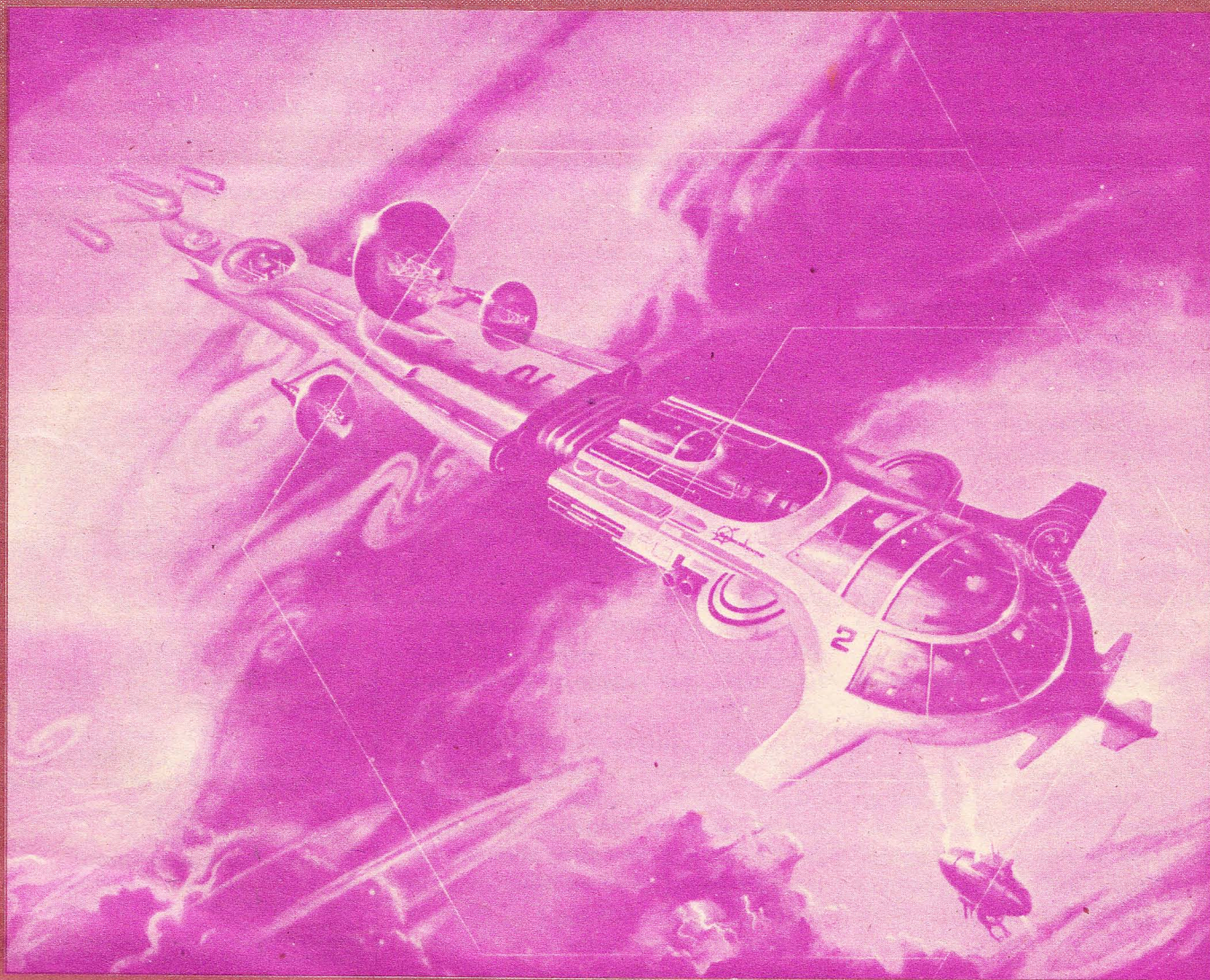
Integral OVIDIU BUFNILĂ
*PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PENTRU ROMAN*

JURNALUL[®]

S.F.

Nr.65

Anu I III ■ Săptămînal de Science - Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

Ovidiu Bufnilă - date biografice

S-a născut pe 15 august 1957, la Tîrgu Ocna, Bacău.

Absovent al Facultății de Metalurgie Galați (1981).

Debutul dublu - în revista PARADOX (1980) cu povestirea *Ceasul solar* (premiul Convenției de la Oradea) și în revista LUCEAFĂRUL cu povestirea *Mașini în mișcare*.

În anul 1981 înființează la Bistrița cenaclul Univers.

În 1982, la Bacău, împreună cu Alexandru Ungureanu și Răzvan Haritonovici pune bazele

unui nou cenaclu 451° F (mai târziu cenaclul își va

schimba numele, din motive politice, în Clepsidra).

A publicat în mai toate

revistele literare (Vatra, ASTRA, România literară), în fanzine, are texte în trei antologii și, rara avis, un roman JAZZONIA (premiul Convenției pe 1993).

Anul acesta ar trebui să îi mai apară încă trei romane - *Cadavre de lux* - ed. Calende, Adamville, ed. Dacia, *Moartea purpurie*, ed. Brâncuși.

Este căsătorit, soția - Mihaela - este profesoară și cunoscută traducătoare din franceză și engleză. Nu are copii.

Actualmente este Consilier de presă la Casa de Comerț și Industrie din Bacău.

SF-ul a murit - trăiască SF-ul !

Trebuie să recunosc faptul că atunci când am preluat interviul domnului C.T. Popescu mă așteptam la o replică promptă și acidă din partea fandomului. (De altfel replica a și venit pe calea undelor în mai toate orașele în care există emisiuni sf.) Dar nu am primit nimic în scris și, paradoxal, nici măcar așa durii din generația 90 n-au scribelit nimic prin fanzine, lucru tare ciudat pentru vremurile astea de tranziție când poți spune oriunde și orice vrei, cel puțin în principiu. Și iată că după o lună de așteptare a sosit și replica mult așteptată sub forma unor numere speciale ale unor tipuri care au cam dispărut prin '89, sau ar fi trebuit să dispară. Da' nu e timpul trecut! PAX VOBISCUM! & HAPPY NEW YEAR!

Adrian Bănuță

OVIDIU BUFNILĂ

CRONICA UNEI MORȚI ANUNȚATE

Cu puțină vreme în urmă, într-un text publicat în „Jurnalul SF”, criticul literar Doru Pruteanu profetea moartea literaturii science fiction. Aceasta, fiind „o literatură cu semne fără referenți”, va dispărea în curând nemaexistând semnele. Pe cei ce susțin că nu ar exista literatura SF, o asemenea profecție i-ar șoca tot atât de mult ca și pe cei care o susțin cu ardoare. Că science fiction-ul românesc străbate de câțiva ani buni o adevărată criză e un lucru cunoscut. Compromisul, impostura și mediocritatea au erodat această literatură considerată când revoluționară, când vulgară. Observați că eu accept SF-ul a fi literatură fără însă a cădea în eroarea de a-l analiza în bloc. Cîmpurile în care se dezvoltă sînt inegale din punct de vedere valoric și, pe ansamblu, ca orice literatură, SF-ul este guvernat de o entropie devastatoare. Numai că Doru Pruteanu refuză să observe că, dacă un corp literar (o literatură) își conține declinul, își conține în același timp și un virtual punct de transformare. Unele cîmpuri literare SF autohtone relevă semne ale unei apropiate transformări. Înlocuirea parodicului cu gravitatea. Redescoperirea personajului. Refuzul pastiei.

Producțiile SF autohtone vin dintr-o înrîncenare intimă care, dacă nu s-a transformat de cele mai multe ori într-o opoziție fățișă față de sistem, s-a conservat pentru a înlesni un salt valoric de substanță. Să nu uităm, „1984”, vestitul roman al lui Orwell, poate fi considerat un roman de conjunctură al războiului rece!

Transformarea semnelor este un fenomen binecunoscut în literatura SF. Gen suplu, cu multiple posibilități de explorare a realului și imaginarului, SF-ul pare mai degrabă a avea, un caracter pulsatoriu. Cu forme de manifestare șocante, care bulversează pînă și pe criticii literari ocazionali ai SF-ului, acest gen literar proteic pare a dezminți tot timpul profeciile pesimiste. S-ar putea descoperi într-o bună zi că SF-ul este, de fapt, metaliteratură. Și ar putea fi așa, de vreme ce a absorbit cu ușurință curentele literare „serioase” - ultima sa achiziție fiind postmodernismul pe care l-a îmbogățit cu noi semne specifice. În momentul actual, SF-ul nu trebuie să fie preocupat de „cronica unei morți anunțate”, ci de posibilitățile lui de manifestare. El ar trebui să-și răspundă dacă va reuși să nu facă vreun compromis cu Puterea.

Căci, lesne de înțeles, canalele oficiale vor accepta un SF convenabil și de conjunctură. SF-ul vitriolant, incomod, protestatar va trebui să se mulțumească a fi catalogat cu „îngăduință” și cantonat în reviste cu tiraj limitat, în ediții pirat sau Doamne ferește, xeroxat și citit pe sub pat. Pentru că, istoria ne-a demonstrat-o de atîtea ori, democrația își conține dictatura și declinul.

JURNALUL[®] S.F.

Premiul Convenției Naționale de SF 1993

Editat de :

INTAET

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Dan MERIȘCA, Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ,

Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU,

Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU,

Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU

(Redactori) Marian IRIMIA (fotoreporter)

ADRESA REDACȚIEI :

Șoseaua București-Ploiești,
nr. 25-27, sector 1, București.
Tel. 3127135, 3129366, 3129945

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

Comedia Dell'Arte

Bum, bum! Lume, lume! Rap! Rap! Își rupe minile toboșarul tropăind cu cizmele-i noroite pe scindurile proaspăt ceruite ale scenei. Bum.

S-au strâns cu zecile de-alde gură-cască, șoșotesc vocile din culise.

- Arlechino! Arlechino! urlă țirgoveții înfierbîntați. De-a tumba, Arlechino. Druuum. Și cortina cade în urmă-i. E suplu Arlechino. Și viclean.

- Aha, zice parșivul.

- Aha! dau țirgoveții ochii peste cap.

- Aha, ahaaa!

- Aha, ahaaaa! își dau în petec țirgoveții. Rînjește Arlechino, gata-s, învîrte-i dară! Și-și umflă pipetul și bate cu pantofiorul-curcubeu, tăcere. Înfiorată, gloata sîșie, acu-i acu! Tăcere.

- Spune povestea...

- Aaaa! șoptesc înfiorați burtoșii țirgoveți.

Dar lasă povestea Arlechino și sare de pe scenă și sărută o fată din mulțime. Leșină tînăra și, hop, mulțime-ai dă cu gura. Că vrea povestea, să urce iar pe scenă.

- Spune povestea cu bravul Pantalone...

- Dar nu e brav! strigă un țirgoveț cu palmele trompetă-n dreptu' gurii.

- Cine-ndrăznește? se-ncruntă Arlechino. Tu?! Ei, hai, curaj! Tu sufletu-ți despoaie!

Dar țirgovețu' își plecă rușinos privirea în pămînt. Și ceru-i înorat. Și rage un măgar. Și garda regelui stă snop mai sus de birt. Să vază care-i dă cu gura. Dar lasă!

- Nu-i brav numitu' Pantalone, ai?!

- Dar zi povestea!

Și Arlechino face-un gest curtenitor și, iată, cortina se ridică și-apare Pantalone. Peruca-i strîmbă și merge-mpiedicat. Și

țirgoveții rîd, vezi bine.

- Colombinaaaa! Colombinaaaa! ridică glasul Pantalone.

Și alde gură-cască așteaptă s-apară fata, dură. Unde-i, Pantalone, unde-i? Dă din umeri ofticosu', o ține pentru el, i-e teamă că vine Capitano și-o fură c-un sărut. Stă soarele în spatele umflatului nor ce-a stropit acum un ceas Turnu' Fierarilor.

- Cu broaște-a plouat! gîfîie unu'.

- Ba cu orologii mari, de-argint, să mor de nu-i adevărat!

- Fugiți de-aici, au coborît din cer îngerii o droaie și nici măcar un strop!

- Dar tacă-vă gura, zău, aici ne spun povestea! se-nfurie cumplit o calfă de zidar.

Arlechino-i fugărit de Pantalone. Au ei o pricină. Da lumea-i răbdătoare ioc. Vreo cîțiva bat din buze și-aleargă să se procopească, zău, cu-argintul orologiu căzut din cer. Nu-i doar unul, tot bîguie-un tîmplar, sînt sute. E darnic Domnul!

- Nu-i Dumnezeu, șoptește-o precupeață. E o forță-ascunsă-n stele, pe cuvînt, a zis spițerul.

- Minte și-o va sfîrși pe rug! se-nfoaie altă precupeață.

- Taci soro, drept grăit-a bunul de spițer, e-o forță, ce mai, nici aburu' nu-i mai presus de ea!

- Care abur, proasto?

- Proastă ești tu! Aburu' care pune în mișcare păpușa construită de spițer. Am auzit-o glăsuiind.

- Tacă-vă gura! răcnește-un mustăcios de spadassin aflat întimplător în piață. Nu-i forță necurată! Pe legea mea, e chiar atracția lunară!

Se îmbulzește lumea chiar în față. Parșivul de-Arlechinno maimțăindu-l pe bietul Pantalone tot cere Colombinei să se arate. Fiori străbat mulțimea. De prin văzduh, chemată, chicotitoare, se lasă legănîndu-se de-o umbreluță. Crucindu-se, un țirgoveț îi dă cu huideo, căci diavolească-i arta saltimbancilor! Și-o precupeață îi ține hangul și lumea toată.

- De ce vă-nversunați? întrebă cu glas firav micuța Colombină.

- Tu din văzduh te-ai întrupați morocănos îi strigă spadassinul.

- Ei și? E cu păcat?

Dar las-o! Uite-l pe mîndrul Capitano cum răsare dintr-o secretă înfățișare-n scenă. B-ai scenă, ba-i castel, ba coastă-mpădurită. Nebunii saltimbanci au gust de hîrjoneală. Iar bietul țirgoveț își rupe gîtu-n două zgîindu-se la scatoalceala lor. Căci Pantalone îl are pe - Arlechino iar el, parșivul, ca din întimplare, un șut îi trage lui Capitano, bravul.

- Străpunge-l! Fă-l praf! se-nfierbîntă calfa de zidar cerînd pe scenă moartea-ndrăznețului nebun.

Capitano nu-l ia în seamă și-aleargă în urma micuței Colombina să-i cucerească bătaia inimii speriate. Iar Pantalone atent se umflă-n pene, zice:

- Un căpitan! Aha! Dar mîna el să-mi ceară și-om mai vedea! Trufia și prostia cu-un preț prea greu se cer a fi plătit! Viteze,

înfățișează-mi-te chiar acum!

Din picioare, năvălași, bat țirgoveții - Ar vrea o chelfăneală ca-n piesa de ieri seară. Ha, frumos a fost arlechinul mort era și bine pus la saramură! Oh, mincinosul! A luat-o pe cocoasă! Dar azi, acum?! Ce-i cu aiureala asta? Tot se codesc, tot poartă vorbe saltimbancii! Și Pantalone ăsta ce-i? Își lasă fata curtată de-un curajos de muca-va? Păi să-l vedem la luptă!

- Lupta! strigă-un măcelar frecîndu-și palmele-lopeți.

Naivul? Omule, privește-n jur, nu-i lupta ce-o tot ceri! E numai viclenie, sperjur, trădare în lumea ce te înconjoară!

- Să-l pună la pămînt! tot strigă măcelarul.

- Bolîndule, ai vrea strivindu-mi piciorușul să te înalți să vezi mai bine? Să-mi vină slujitorii să te scarmene, păzeal! îi strigă o copiliță al căruia mijloc de albină e strîns cu o curea din piele adusă din Orient.

Și lumea rîde-nveselită. Doar sub arcade doi gardieni șoptesc misterioase vorbe. Cum că din saltimbanci din cînd în cînd s-ar slobozi un șuierat. Ba chiar și mici străfulgerări. E abur, zice unul din gardieni.. Tac!, ne-aude cineva. E Necuratul mă crede pe cuvînt. Și tac. Și-și zăngănesc pumnalele în teacă.

- De unde vii tu dragă Colombină?! se hotărăște să-și joace rolul parșivul de-Arlechino.

- Din Lună vin! șoptește ea.

- O, dar, mă minți! Credeam că vii de dincolo de sat!

- Nici nu vizezi! Din Lună vin și-am auzit de tine!

- Mă măgulești!

E proastă piesa, zice-un țirgoveț. Că minte Colombina, mîncat-au Luna-n faptu' serii vreo doi trei vîrcolaci. Și-apoi cum s-ajungă ea în Lună? Doar nimeni nu e prost.

- Capitano, ce crezi?!

- Din Lună sau din Soare să vină ea, cu mîna i-o voi cere, acum, neîntîrziat!

Dar Colombina-l calcă pe picior, nu asta-i spusa, le-a încurcat vezi bine bețivanul. De la o poștă simți c-a dat pe gît o bute. Și-l ia, în grabă, de-o ureche, micuța Colombină și, iureș, pe-ntreaga scenă, iute. Să rîzi! Să plîngi! Se-ntreabă țirgoveții și mai c-ar șterge-o acasă să se culce. Mai e și mîine-o zi! Dar vai! Privește! Înțepenită, Colombina dă ochii peste cap și-un abur străveziu plutește ieșindu-i din orbite. Să te crucești, ce naiba! Se-avîntă cei doi gardieni și-agită pumnealele. Lumea se dă în lături speriată. Pe scenă, pe scenă, strigă. Și o explozie de lumină în plin văzduh. Și-un uruit.

- Nu-s oamenii strigă unul din gardieni.

- Nu-s!

- Și aburul îi părăsește!

- Țin-te bine, se mișcă scena!

- Privește, funii o trag în cer!

- Încă mai vezi Pămîntul?!

- Încă dar vezi, o mare de-ntuneric ne cuprinde.

- Nu mai vorbi, uite cum piere aburu' din tine!

- Nu-s nici eu om?!

- Vezi bine, nui!

- Atunci! sîșie gardianul?

- Atunci?

- Tu cine ești?

- Nu m-am născut, voi fi.

- Vorbești prostii, șoptește păpușa-gardian.

Și-urcînd în cer, în cercuri largi, gardianul-cel adevărat se aruncă în jos purtînd în loc de aripi, cortina.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTAET

Director administrativ:

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian BĂNUȚĂ

Culegere:

Doina PREOTU

Mihaela IVAN

Corectură:

Mihaela VANEA

Montaj offset:

Daniel STĂNICĂ

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în

Catalogul Presel la

poziția 2.128.

Abonamentele se pot

face la orice centru

RODIPET.

Critorii din străinătate se

pot abona prin

RODIPET SA

PO BOX 33-35, telex

11995 Telefax 3129432

București - România

Plata Presel Libere nr. 1.

JURNALUL

Director

Dan DIACONESCU

Redactor șef

Marius TUCA

CADAVRE DE LUX

Fragment din romanul
aflat în pregătire la editura
CALENDE

UNA

Se-auzi cea de-a douăsprezecea bătaie din Turnul Primăriei. Limbile bătrînului orologiu se topiră-n picuri strălucitori. Figurinele mecanice, care anunțau ora exactă cu lovituri de baros, se prăbușiră-n gol sfărîmîdu-se de caldarîmul umed.

Un uriaș glob de foc tăie noapte-n două felii strălucitoare și se scufundă șuierînd în apele golfului. Valurile inunda răzătoare depozitele de mărfuri din docuri. Un balot de bumbac pluti departe rămînînd agățat într-un semafor. Sirenele portului țipară deznădăjduite. Macarele se bălăngăniră sub rafalele puternice de vînt și se răsturnară printre șinele contorsionate. Brațele lor dărimară-n cădere acoperișurile unei magazii de carburant. Sute de scînteii țîșniră prin întuneric. Butoaiele săriră-n aer asemenea unor păști de fasole. O parîmă de oțel șfichiui văzduhul încins decapitînd un hamal care alerga să se ascundă sub un tronson. Cîteva remorchere-n derivă se loviră de-un tanc petrolier care se duse la fund cît ai clipi. Un elicopter explodă încercînd să salveze cîteva marinari de pe un cargou eșuat în apropierea farului genovez. Bastonul de la prova unui velier străpunse masele de aer incandescent și se înfipse în gîtul unui docher.

O grămadă de fulgere globulare căzură peste uzina electrică. Jerbe de foc orbitoare se

încolăciră printre marile transformatoare. Cablurile de forță se aprinseră unul după altul. Un turn de apă se surpă într-un nor de praf. Cîteva ambulanțe derașară stîlcind sub roți mai mulți muncitori care alergau zăpăciți încoace și-ncolo. Lămpile fluorescente de pe marile bulevarde plezniră asemenea unor baloane de săpun. Automobilele alergau brambura mîinate de o forță nevăzută. Un reporter de la postul local de televiziune sfîrși într-o mare de flăcări în dreptul hotelului „Central”. Stîlpii de înaltă tensiune se topiră instantaneu.

Un automobil nimeri într-o reclamă luminoasă. Un altul se

făcu fărîme. Chiulasa motorului său strivi capul unui polițist. Luminile farurilor șerpuiău fantomatic printre șuvoaie de apă sulfuroasă care veneau de nicăieri. Un pumn de meteoriți sfîrși peste acoperișuri dărîmînd hornurile. O mulțime de bărbați și femei încercară să se salveze aruncîndu-se pe geam. Se zdrobiră de caldarîm. Streșinile se umflară și pocniră asurzitor. Conductele de gaz explodară. Cărămizi incandescente umpleau trotuarul. Vitrinele marilor magazine se lichiefiară și se scurseră-n rigole. Capacele canalelor subterane zburară prin aer rotindu-se amenințător.

DEBUT - FABIAN CANCER

ÎNGĂDUINTA

Să nu vă închipuliți că ne-am fi certat pentru că nu am fi avut bani.

Ne plătisem impozitul pe casă și puteam oricînd s-o ștergem într-o călătorie sau să dăm o petrecere cu multă șampanie și cu o grămadă de prieteni.

Cu alte cuvinte, duceam o viață prosperă și, dacă cineva ne-ar fi văzut plimbîndu-ne pe stradă, ar fi fost îndreptățit să exclame: „Iată doi oameni fericiți!”

În simbăta aceea nu ne-am mai spus nici un cuvînt, am mîncat la repezeală, ne-am întors spatele, ne-am ignorat.

Ne plictiseam unul de altul pe veranda înșorită. Din casă se revărsa o muzică de-a dreptul angelică. Ei și?!

Vecinii noștri, care tocmai se întorceau de la pescuit, erau bine dispuși și cîntau cît îi jinea gura. Se salutau cu toată lumea și nu păreau să-și facă probleme din cauza aprinderilor disputate politice aflate la ordinea zilei.

Eleonora își sfîrșise de citit romanul polițist și stătea cu capul dat pe spate rătăcind cu privirea prin cer. Dintr-un elicopter al forțelor armate, comisarul îi soma pe cel mai aprig terorist al secolului să se predea. Gloanțele brăzdau aerul ca albinele. Teroristul murea în timp ce comisarul și necunoscuții cititori jubilau. În fine, șampanie și aplauze.

Pe degetul meu mare de la picior urca o gîrgăriță.

Gîndul că izbăvirea omului se află nu în afara, ci înăuntrul său nu-mi dădea pace. Biblia mă năucise din pricina asta. Limpezimea și mulțimea personajelor sale îmi dădeau fiori.

Vecinii noștri cărau plase de pescuit. Miroseau a alge de-ți lua nasul. Rideau în hohote pentru că rataseră o captură de zile mari. Dar risul lor avea o undă de tristețe.

Eleonora îl privea cu un oarecare interes. N-o amuza însă pescuitul. Ar fi dormit sau ar fi ascultat mai degrabă jazz. Sau ar fi alergat pe terenul de tenis închipuindu-se o mare campioană.

Nici eu nu mi-am încercat norocul la pescuit vreodată, pentru că mi se pare indecent să scoți peștii din mediul lor la capătul unui fir de nylon.

— Cum stăm cu politica?!

m-a întrebat vecinul alergînd pînă în bucătăria noastră după un pahar cu apă.

I-am strigat că omizile mi-au năpădit grădina și că-l rog să-mi aducă ceva otrăvuri.

S-a întors indignat. Găsise în bucătărie fire de păianjen. M-a luat de braț să mi le arate. N-aveam otrăvuri și, singura slujie, era după părerea lui, să dau foc omizilor. Halal!

Avea o pereche de pantaloni scurți, vecinul și tot agităndu-se părea un pește perpelit pe jăratec. Curea, strânsă bine de tot, îl încomoda.

Mi-aduc aminte că nici eu nu mă simțeam în largul meu.

Nu-mi cade bine cind cineva, mă vizitează pe nepusă masă și mă găsește în picioarele goale. În astfel de momente mă cuprinde pudoarea și un sentiment incomod: anume că picioarele mele sînt de-a dreptul monstruoase.

M-am dus în bucătărie. Firele de păianjen atîrnau pe tot tavanul. Asemenea unor pinze de corabie rupte de furtună. Am văzut într-un film ceva asemănător. În dreapta mea, o tînră părea să trăiască intens întreaga acțiune. Chiar s-a lipit de mine căutînd de bună seamă un sprijin. M-am grăbit s-o încredințez că nu se înșelase și am mîngîiat-o pe genunchi. Iar ea mi-a tras două perechi de palme.

Cînd m-am întors din bucătărie, veranda se golise.

Balanșoarul încă se legăna. Glasurile stridente ale vecinilor noștri se pierduseră prin văzduh. Probabil că descoperiseră plăcerea efemeră a unei partide de tenis de cîmp.

Îi invitase Eleonora. Altfă aștepta. Să-și arate pulpele bine bronzate, să alerge de colo-colo visîndu-și visul.

O clipă am fost furios pe ea. Ar fi trebuit să curețe firele de păianjen cu o mătură. Ar fi trebuit să-și ceară scuze și să invoce un motiv plauzibil.

Ei și?

M-am întins pe o rogojină și-am închis ochii. Căldura soarelui era altfă de puternică încît m-a cuprins un gînd plăcut: nu erau oare păianjenii acela o pătîcică din mine? Iar eu o pătîcică din Eleonora? Iar ea, la rîndul ei, nu era oare o pătîcică din steaua Tau Ceti, iar steaua, o pătîcică din Univers?

ÎNGĂDUINȚA

Unele se-nfipseră-n zidurile care se desfăceau acum bucată cu bucată. Un jet de apă fierbinte lovi două echipe de intervenție opărindu-le. Urlete de durere și de groază se înălțară în noapte. Cioburile unei vitrine tăiară beregata unui inspector de poliție care chema ajutoare prin radio. Un autobouz se învîrți în loc măturînd un chioșc de ziare și două femei care se ascuseră în spatele lui. Mănunchiuri de fulgere brăzdară cerul înșîngerat. Un tei fu despicat în două și luă foc. Stoluri de ciori pieriră-n flăcările care înghițeau cartiere-ntregi. Valuri fierbinți de vînt loviră

gara smulgînd peronul și pasarelele. Cîțiva lucrători feroviari încercară să degajeze liniile dar fură aruncați dincolo de semnale, de suflul unor puternice explozii. Geamurile sălii de așteptare se făcură țandări. O locomotivă se puse-n mișcare de una singură și pătrunse-n depou în mare viteză spărgînd zidurile și răsturnîndu-se în plin cîmp. Un vagon cu var se crăpă-n două. Norul alb pluti pe deasupra gării și omorî mai mulți trecători care se sufocară în mai puțin de cîteva secunde.

Un alt pumn de meteoriți căzu peste aeroport. O grămadă de aeronave luară foc.

**Constantin Cozmluc
Mihaela și Ovidiu
Bufnila
Lucian Ioncă
Timișoara 1985**

Scheletele lor arseră mai multe ore în șir scoînd văltucii grei de fum. Turnul de control se clătîni și-apoi se făcu fărîme. Un avion care se afla încă în aer încercă să se îndrepte spre sud dar un fulger globalar îl traversă de la un capăt la altul topindu-l ca pe o bucată de ceară. Betonul pistelor se crăpă. Ierburile uscate se făcură scrum.

Undeva, în noapte, se auzi un vaiet sîfșietor. Porțile cimitirului municipal țîșniră prin văzduh, se rostogoliră șuierînd și se prăbușiră departe, printre ruinele fumegînde ale unui cartier mărginaș. Clopotnița se umplu de lumină. Zidurile capelei se zguduiră. Ușa luă foc. Ferestrele zăngăniră. Unde de șoc smulse acoperișul de țiglă roșie. Lumînările se pulverizară. Pămîntul se cutremură. Întinderile duduiau. Aburi verzui sîsîiră îndelung ieșind din cavouri. Nori de pucioasă înfloriră printre clopotele care sunau amenințător. Prin văduh se simți o vibrație stranie. Masele de aer încins se înghesuiră unele în altele. Pietrele funerare începură să se incline și să se prăbușească pe alei. Capacele cavourilor huruiră. Lanțurile care împrejmuiu mormintele

DEBUT - FABIAN CANCER

NOUL VAL

zângăniră și ele.

Și-atunci, nelămurit, se-auziră vocile morților. Prin întuneric se zăriră luminându-se crucile. Bulgării de pământ clisos de pe morminte se rostogoliră. Undeva, în adânc, jucau lumina. Mormintele se umflară. Din glod țîșniră cioturi înșingerate. Apărură găvane lucind. Valuri de sînge se ridicară din morminte scurgîndu-se apoi la vale, printre salcîmi. Cadavre descămate mișunau acum pe alei tîrîndu-se și gemînd. Cîte-un ghem de viermi roșiați se rostogoleau prin bălțile puturoase. Purtate de suflul exploziilor sicrie putrezite vîjîiau prin văzduh făcîndu-se bucăți.

Mediterană. Erau și blonde. Și brunete. Și roșcate. Scunde. Înalte. Grase. Subțiri. Cu sînii mici, mici de tot, cît o tabacheră sau, dimpotrivă, cu sfîrcuri uriașe, cît un cap de copil. Ce nebulie! Ah, viață tihnită și lipsită de griji! Cît de departe erau foamea, setea și frigul! Puturoasele celule ale pușcăriei! Bătăile de la poliție! Și păduchii de la azilul săracilor! Și cît de plăcut era parfumul năbădăioaselor fetișcane care-l acopereau de sărutări înfocate și nerușinate!

Parfum?! Aiurea!

Ce era cu duhoarea aceea cumplită?! Și care-i tulbura frumosul vis zgîndu-se la el

vuiet asurzitor. Mii de fulgere împunseră întunericul. Cadavrele căzură-n genunchi. Inele luminoase începură să vîjîie prin văzduh purtînd chipurile lor. O mare de sînge se revărsă peste gardul ruginit al cimitirului, ducînd cu ea sute de cruci arzînd.

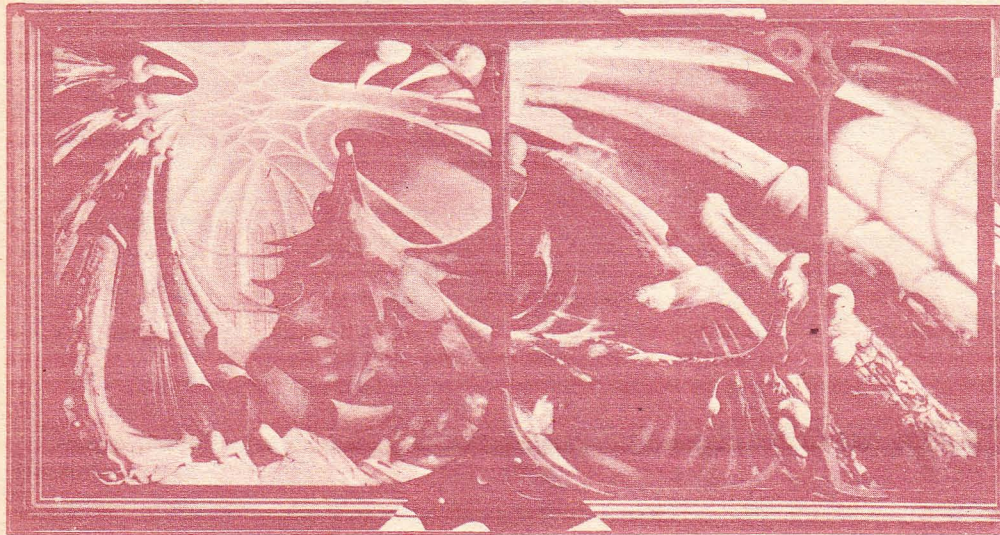
Cerșetorul zări în noapte o cabină telefonică și se îndreptă spre ea împleticindu-se și țîpînd ca din gură de șarpe.

DOI

– Alo! Alooo! Polițiaaa?

– Care ești acolo?! mormăi o voce fără chef.

– Eu sînt, dom' comisar,

SAPALY

Cerul se lumina pentru o clipă. Stelele clipiră spasmodic. Spirale de foc alunecară prin dreptul lunii. Cadavrele se strînsură laolaltă pipăindu-se. O porniră spre aleea principală. Multe altele ieșeau din gropile pline de sînge și li se alăturau gemînd și gesticulînd fantomatic.

Pe-o bancă, la intrarea-n cimitir, soilea un cerșetor. Se visa undeva, pe Coasta de Azur. Nu-i păsa de nimic. Era îmbrăcat în pantaloni scurți și avea pe el un tricou de marinar cumpărat de la un magazin de lux. Buzunarele-i erau doldora de bani. În port îl aștepta un iaht. O mulțime de fete răpitoare se țineau de capul lui. I se agățau de gît. Îi pipăiau daravăra. Pofticioasele! Sigur că-și notase numerelele de telefon. Sigur că le invitasă pe toate la restaurant. Ba chiar să-l însoțească toate într-o croazieră pe

cum rîdea fericit prin somn?!

Un cadavru! Două cadavre! Trei! Patru! O sută! O mieeeee!

Cerșetorul se dezmetici. Se ridică de pe bancă înspăimîntat. Încercă să fugă. Unul dintre morți îi rînji drept în nas, tuși nestăpînit și-i umplu fața de sînge. Un altul îi atinse obrazul privindu-l plin de interes. Alte două cadavre încercară să-l dezbrace. Cerșetorul începu să țipe îngrozit. Prinse un cadavru de braț încercînd să se elibereze din încercuire. Rămase cu brațul în mînă. Urlînd ca ieșit din minți, o luă la fugă spre stradă. Cadavrele se năpustiră pe urmele lui gemînd. O parte încercară să-i taie cerșetorului calea. Se rostogoliră pe-un povîrniș umplînd iarba de sînge. Cerșetorul le ocoli sărînd peste ele și porni val-virtej la vale.

Preț de o clipă, furtuna cosmică se potoli. Apoi se-auzi un

Lăscărică!

– Lăscărică?! se miră vocea de la cpătul firului căscînd zgomotos.

– Cerșetoru'!

– Aha! Care-i șpilul, băiatule?! întrebă comisarul plictisit.

– Sînt în mare pericol! țîpă Lăscărică izbucind în plîns.

– Ține-ți firea, mă băiatule! De cînd cu furtuna asta cosmică, totu' s-a întors cu fundu-n sus! mormăi comisarul.

– Dom' comisar, or să-mi bea sîngele!

– Asta-i bună!

– Zău așa! o mie se țin după mine! Uite-i colo-n vîrfu' dealului! Vin încoace! Or să-mi sară-n gît! Nici nu știți cît de periculoși sînt!

– Nu spune!

– Pe cuvîntu' meu, dom' comisar!

– Dă-i gaz, mă, băiatule! Ia-o de la început! Avem timp berechet! Trupa-i prin oraș.

PRIVIREA MEDUZEI

Bunicul meu avea o pereche de bretele galbene. Le purta mai ales duminica atunci cînd se plimba pe Strada Mare. Primea adeseori bilețele de amor. Chiar petale de trandafiri presate. El rîdea de se prăpădea și din cînd în cînd îmi făcea cu ochiul.

Eu începusem să visez noaptea doi ochi uriași. Uneori mă urmăreau și ziua. Eram aproape sigur că-i știu.

Aparatul de bărbierit, pămătuful, săpunul, bretelele galbene erau pentru mine, toate instrumente ale virilității. Știu că atunci cînd le atingeam ochii dispăreau ca prin farmec.

Într-una din duminici, ca să scap, am furat bretelele și le-am ținut ascunse toată ziua în sîn. Să fie aceasta doar un banal exemplu de cauzalitate? Mi se întîmplă și astăzi să fiu tentat să fur bretelele, aparate de bărbierit și așa mai departe. Mă feresc din răspuțeri. În luciul oglinzii plutesc ochii. Prin aer. Într-un balon de săpun.

Uneori mi-o amintesc pe Maria. Îmbrăcată în negru. Parcă plutind pe pavajul de granit de pe Strada Mare. Maria, pe care bunicul a iubit-o fără a o putea cuceri vreodată și de care eu însumi mai sînt și astăzi îndrăgostit.

Capela Sixtină

Benedict, arhivarul, născîndu-i-se un fiu, s-a făcut praf la cîrciuma „La trei păduchi”.

În dreptul Patatului telefoanelor a căzut într-o gură de canal.

S-a trezit, nu mult după aceea, într-o sală în care era ridicată o schelă de lemn; pe ea lucra un bărbat viguros.

– Eu sînt Michelangelo, spuse bărbatul continuînd să lucreze. Și să știți că n-am de gînd să-ți povestesc nimic despre viața mea! Au mai fost și alții! Cu toi felul de mașinării care fulgerau și

care îmi furau chipul.

Benedict dădu să-și ceară scuze pentru deranj. Michelangelo îl opri cu un gest nervos. Apoi, zîmbind, îi arătă opera la care lucra:

– Omul, măsura tuturor lucrurilor strigă.

Benedict încuviință, zîmbind strîmb.

– Dacă vrei să afli ceva, va trebui să lucrezi pentru mine, continuă Michelangelo. Știi să faci vopsele?

Benedict dădu din umeri privindu-l neputincios.

– Nici măcar afliă lucru? strigă furios Michelangelo. Ce știi voi oamenii din viitor? Padre, du-l înapoi.

Benedict se lăsă împlins de preot spre o porțiță care se întrezărea în întuneric. Urcă o scăriță și ieși la lumină chiar în fața Palatului telefoanelor. Uimit, se întoarse să mulțumească, dar nici urmă de Padre. În întuneric, doar apa rău mirositoare clipea, semn sigur al trecerii timpului.

SĂ ÎNTELEGEAM MUZICA

Tocmai ascultam Vivaldi cînd în cameră a intrat Barbao, tristul rege al urangutanilor care mi-a spus timid că îi venise rîndul.

M-am ridicat, am oprit pick-up-ul și l-am privit nemulțumit pe Barbao drept în ochi.

Nu credeam și nici astăzi nu cred că un urangutan poate pricepe ceva din muzica lui Vivaldi, dar înțelegerea era înțelegere.

Am luat un pachet de țigări de pe masă și am intrat în baie și l-am lăsat pe Barbao singur.

M-am lăsat în cada cu apă caldă. De dincolo se auzeau răzbătînd acordurile orchestrei simfonice. Sunetele muzicii m-au făcut o vreme să visez.

Odată revenit la realitate, am aprins o țigară și l-am ajutat pe paznicul grădinii zoologice să fumeze.

Paznicul era bine legat de calarifer cu o curea și nu mai părea atît de scîrbit de cele opt tentacule ale mele.

Hai, ține-mi de urf, Lăscărică!

– Nu-i timp, dom' comisar! În curînd ăștia năvălesc peste mine! se plîse cerșetorul băînd din picioare. Doar nu le-am făcut nici un rău! Nimica! Dormeam și eu pe banca aia...

– Aha! strigă comisarul. De cîte ori ți-am zis să nu te mai prind umblînd teleleu prin oraș?! Ai?! Zi, Lăscărică! Am pus o vorbă bună pentru tine la doamna Elisabeta de la azilu' săracilor?! Am puuuuus...

– Acolo-s păduchi!

– Nu-i frumos să o torni pe doamna Elisabeta. De cîte ori nu ți-a dat ea să mîncîci, necunoscătorule!

– Supa aia-i ca o leșie, dom' comisar! Lături, nu altceva!

– Da, da, Lăscărică! Ești un băiat rău. Ți-am spus-o întotdeauna! Nu vrei să apuci

pielea-n bă!

– Nu închideți, dom' comisar! Nu mă lăsați...

– Ia mai taci!

– Vor să mă încercuiască! Le curg bale înșingurate din gurile alea împuțite! Dumnezeu! se jelui Lăscărică acoperindu-și ochii.

– Hai că mi se rupe inima! strigă comisarul băînd cu unghia-n receptor. Ia-o de la capăt. uite, îți fac hațîrul!

– Dom' comisar, puneți-vă-n mișcare! E groasă rău în cimitir! strigă Lăscărică tremurînd ca varga.

– Lasă-mă să ghicesc, mă, băiatule! Pun pariu că-i vorba de-un viol! țipă comisarul entuziasmat.

– Mai rău! urlă cerșetorul bulbucîndu-și ochii de spaimă.

– Așa zici? se miră comisarul răsufînd încuiat. Te joci

furios. O să-ți trag o bătaie soră cu moartea!

– Vai, vai, vai! se tîngui Lăscărică plîngînd în hohote.

– Da, da, tre' să fie niște golănoi...

– Nu! Treaba e și mai nasoală, dom' comisar!

– Ce poate fi mai rău, mă, băiatule?!

– S-au deschis mormintele! Iadu' pe Pămînt! Morții au ieșit din coșciuge! Au prins viață! Umblă de colo, colo! Or să năvălească în oraș!

– Lăscărică, îți arde de glume! rînji comisarul.

– Pe onoarea mea că nu, dom' comisar! Doar știți! Sînt om de onoare! N-am mințit în viața mea! Cînd vă spun că au înviat morții...

– Te ții de șotii!

– L-am văzut pe avocatul Luigi! Ți-a demonizatu'! Acu a

FLORA BOUTET

îșnit din groapă! Urlă ca un apucat! În loc de ochi are niște lumînțe verzui!

– Mi-aduc aminte de avocat! strigă comisarul. Îmi făceam stagiul cînd a crăpat! N-a murit de inimă, derbedeule?!

– Nu! Au pus demonii laba pe el într-o noapte! A scris și la gazetă! țipă Lăscărică bocînd.

– Bine, bine! oftă comisarul. Și cine zici că-și mai face mendele pe-acolo?!

– Păi am zărit-o și pe curva aia de Fifi Baston! Pe care-a ars-o mani-acu' ăla de Romică

Spintecătorul!

- Cum adică a ars-o, măgarule?!
- Așa cum zic, dom' comisar. Cu aparatul de sudură a ars-o, biata de ea! Nu mai avea față! Nici acu' n-are! Îi spînzură limba din gură! N-are ochi! N-are nas! I se vede creierul! E putred!

- Lăscărică, mă trec toate apele!
- Vorbesc serios. Pe vremea aia încă nu erați comisar! Iar eu încă mai furam găini în Cartierul de Vest!

- Mi se rupe inima! Îmi dau lacrimile, derbedeule!

- Uite-o și pe madam Elefterescu! E cu nepoată-sa, Elvira!

- Aha!
- Îl văd și pe judecătorul Leon!

- N-a murit în '57!
- Ba da! ba da! I-a supt sîngele un vampir! Ce panaramă a fost! Întreg tribunalul' s-a cutremurat de groază!

- Mi-aduc aminte eu ceva! Parcă l-a călcat un automobil...

- Nu, l-a mușcat vampiru'!

- Lăscărică, te-ai prostit?!

- Dom' comisar! Îl văd și pe Balthazar Balthazarian, comis-voiajorul! Țăla care-a fost otrăvit de-o vrăjitoare, sāracu'! Stă călare pe-o cruce și-și tot scoate din nas cîte un vierme roșiatic!

- Mă umpli de scîrbă, derbedeule!

- Doamne! O văd și pe domnișoara Margareta! strigă Lăscărică înșăpîmintat. Are niște colți! Îi curge sînge pe nas! Nu se poate să nu fi auzit de ea!

- Domnișoara Margareta? se miră comisarul.

- N-ai citit povestea ei! Și-a tăiat singură gîtu' c-un cuțit de bucătărie! A lăsat și-un bilet de adio. Era supărată pe toată lumea! De cînd i-a tras clapa tipul pe care-l iubea nu mai vorbea cu nimeni! Stătea singură, singurică-n casă și bocea! Țin minte că-ntr-o vreme își cumpărase o carabină și trăgea cu ea-n trecători! Se țicnise!

- Ești beat! răcni comisarul. Iar eu sînt cel puțin tîmpit că stau și-ți ascult toate bazaconiile! Ia zi-mi, pe unde te afli!

- Nu glumesc, dom' comisar! E mare panaramă aici! Chiar acu' și-a făcut apariția o arătare! O fi Diavolu'? E tare șucărit, tipu'! Rău de tot!

- Diavolul?

- Așa ceva! Zice că morții ăștia s-au trezit mai devreme cu șapte ani!

- Mă dai gata!

- Vai, vai, vai! Acușica o să mă zărească! Țăta îmi face felul! E pornit! Salvați-mă, dom' comisar! Zice c-o să-i bage la loc în groapă pe toți morții! C-o să-i dezactiveze!

- Pehlivanule!

- Dom' comisar, mă jur pe cruce! Arătarea se scâlîmbăie urît de tot! Cică are nevoie de nu știu cîtă energie ca s-o facă! C-o să-l coste o avere!

- În regulă! strigă comisarul scos din sārîte. O să ne ocupăm noi de chestia asta! Stai acolo! Nu te mișca! Ce număr de telefon spuneai că ai?!

Lăscărică n-apucă să-i mai răspundă. Nici n-avu timp să-și tragă sufletul. Muri de frică.

O uriașă bulă luminoasă trecu vîjîind pe desupra cabinei telefonice și-i absorbi cadavru.

TREI

Lăscărică nimeri-ntr-un vîlmășag de cadavre pline de bube și de puroi. Erau toate prinse-n bula luminoasă care-i purta prin văzduh. Se-mpingeau cu scăfirliile lor înșîngerate în pielea aurie care-i ținea prizonieri. Se-nghionteau. Își cărau pumni. Se-mbrînceau. Se-njurau în fel și chip.

Erau o grămadă de figuri cunoscute. Patricia Protopopescu care murise-n noaptea nunții fiind mușcată de gît de una din domnișoarele ei de onoare. Primarul Iamandi care se omorîse pe vremuri din dragoste. Înghițise un pumn de cuie, nenorocitul. I se aprinsesă călcîiele după zbînzuita aia de Fifi Baston. Era și Spiridon Iordache, vidanjorul șef al orașului în anii '80. Printre coastele albeite i se zărea inimioara putrezită. Spiridon murise-ntr-o încăierare la bufetul „Pui de lup”. Un bețivan îi rupsese-o masă-n spinare. Era și Eleonora Ocean, blonda aia răpitoare pe care bărbatușău o descăpășinase c-un topor. Și uite-l și pe spișerul Fabian care-a fost strivit de-un bulldozer. Și pe Genoveva Grigoriu, actrița violată de niște derbedei anul trecut, în grădina publică. Și mulți alții.

Fluierau cu toții îndrăciți. Hăhăleau. Viermuiau fără odihnă înăuntrul acelei uriașe bule luminoase. Se rostogoleau unii peste alții. Mînjeau pielea aurie de sînge puturos. Călcău pe brațe sau picioare pierdute de către unii. Se certau. Se luau la harță din te miri ce. Țipau. Băteau din palme. Ce le mai plăcea! Să se burzuluiască. Să se hlizească. Să se mire. Să întrebe în gura mare. Să comenteze. Să se încontreze. Să-și dea aere, mamă! Că cine e mai tare ca ei?! C-au de gînd să se întoarcă printre cei vii! Că tocmai se sculasera din morți datorită unei furtuni cosmice! Cîmpurile lor informaționale remanente fuseseră supraexcitate.

Și-acum urlau toții. Că cine îndrăznise să-i arunce-n sacul acela luminos și că unde-i căra?! Care voia să le tragă clapa?! Erau amestecați în vreun experiment militar?! Încăpuseră pe mîna unor ființe din spațiu?!

Unii rîdeau în pumnii lor descărmați. Ce îngîmfați! Ziceau c-au văzut ei lucruri și mai și. Că nu se speriau cu una cu două. Că oricum or să evadeze. Că ăsta-i gîndul fundamental al omului din toate timpurile. Să evadeze și alta nu! S-o ștergă-n Vestul Sălbatic! Să se piardă-n pampas sau în jungla africană! S-o apuce-n lung și-n lat pe mările și oceanele

lumii. Să se-arunce-n spațiul cosmic. Dincolo de granițele Sistemului Solar!

Alții aveau rău de înălțime. Se țineau cu cio-turile lor înșîngerate de pîntece. Gata, gata, să dea pe dinafară. Să-și verse putregaiul, viermii, puroiul. Erau amețiți de-a binelea. O vorbă nu mai scoteau. Stăteau cu fețele lor descărinate lipite de pielea aurie și priveau marea de flăcări care înghițise orașul, portul și aproape întreg cerul.

Unii se tînguiau. Că furtuna cosmică făcuse praf orașul. Că nu mai aveau unde să se întoarcă. Să plece-n pribegie? Dar dacă totul era o înscenare. Dacă nimic din ce vedeau nu era adevărat?! Era poate o ficțiune exemplară. Sau poate că nici nu se treziseră din morți?! Să fi fost lungul vis de după moarte?!

Bula luminoasă se înălță spre înaltul cerului. Spînzură acolo de raza unei stele. Crescu. Staționă. Descrescu. Staționă. Porni vîjîind în picaj. Trecu pe deasupra Cartierului de Vest. Se îndreptă către periferia orașului traversînd flăcările care șerpuiău prin văzduhul leșios. Lăsă în urmă o dîră lăptoasă. Pătrunse sfîrîind prin cupola cercului părăsit.

O flamă violacee brăzdă întunericul. Talașul arenei se involbură. Băncile proaspăt geluite luciră. Prin văzduh se încolăciră ghilande de flori exotice. Panglici de mătase foșniră plutind alene. De jur împrejur clipeau spăimoase comete de staniol. Undeva, sus, pe catarg, strălucea o stea care -și schimba culoarea neîncetat. O mulțime de clovni se dădeau huța pe trapez, făceau tumbe-n arenă, scotea limba la morți. Aruncău pe gură nori de pucioasă. Închideau în pumni focuri reci. Își crăpău pipetul și scoteau dinăuntru animale periculoase. Pline de solzi lucitori. Cu coarne bine ascuțite. Cu colți feroși. Pofticioase.

Se-auzi răpăit de tobe. Bubui un tun de mucava. Morții se înviorară. Un val de urlete turbate umplu întregul circ. Apoi o grămadă de șoapte speriate. C-o fi, c-o păți. Că ce mai

NEIMA

Ovidiu Bufnilă

brambureală! C-o fi vis?! C-o fi crunta realitate?! Chestii dintr-astea.

Bombăneli răutăcioase. Cîte-un oftat suspect. Rîgîituri bolnave. Horcăieli canceroase. Plescăituri puturoase. Hăhăleli neruşinate. Tuse tabagică. Sîsfîituri ameninţătoare.

Şi tot felul de zvonuri ticăloase. Şi dă-i ceartă. Controversă furibundă. Înjurături de mamă. Huiduieli. Cîte-un discurs fulminant. Răsuflări întretăiate. Gîffială pe sponci. Sughiţ nostalgic. Tocăieli zgomotoase. Că era programată dinainte supraexcitarea cîmpurilor informaţionali realmente ale tuturor morţilor. Că-i o genă specială care comandă chestia asta. C-ar fi străină de codul genetic uman. Că toate-s nişte tîmpenii şi că de fapt o vrăjitoare şi-a băgat coada de la mătura şi-a încurcat borcanele rău de tot. Că-s cu toţii satanizaţi şi că nici nu s-ar fi putut altfel de vreme ce trebuiau să plătească toate păcatele Omenirii. Dar de ce, dom'le, tocmai ei?! Era jocul hazardului!

Uite-aşa se dădeau în stambă morţii! Aflase nu ştiu care că fuseseră aduşi acolo ca să caşte gura la un mare spectacol de circ ca să-şi piardă suflul. Alţii ziceau c-o să fie un simulacru de concurs „Cine ştie ciştigă”. În acelaşi scop. Să li se înmoaie oasele. Să le treacă cheful de-a se întoarce în lumea celor vii.

Unii ziceau, plini de aplomb, că Diavolul însuşi se pregătea să le joace o festă de proporţii. Că era hotărît să-i supună la torturi înfricoşătoare să mărturisească vrenul din ei cum de s-au sculat din morminte. Că Diavolul avea de gînd să-i arunce-n groapă şi să-i ţină acolo pînă-n anul de graţie 2000!

Alţii ţipau că totu-i o mascaradă pusă la cale de o fiinţă cosmică de rangul II. Una care trăia cu juma' de trup în spaţiul cu „n” dimensiuni şi care se pricepea de minune să manipuleze cîmpurile informaţionale.

Şi tot felul de bazaconii!

Atmosfera era pestriţă. Sufocantă. Îmbîcsită. Ca mai întotdeauna la astfel de adunări. Spoită cu înfiorare de doi lei. Îmbibată cu sudoare. Împănată cu bîrfe de tot felul. Garnisită cu gargară savantă. Umplută cu înjurături. Cu ameninţări. Atmosferă de-a dreptul periculoasă. Ocultă. Şi, fără îndoială, dirijată!

Morţi se agitau, drăcoşi. Prinseră aşa, din zbor, c-o să fie pînă la urmă un concurs. Că Diavolu' sau ce-o fi fost arătarea aia se pregătea să le apară sub mai multe înfăţişări. Că o să-i pună la încercare. Ba, mai mult, se zvoni că va da Cel Mai Mare Mare Premiul mortului care-ar îndrăzni să-i ţină pipet.

Dar cine s-aibă curajul asta nebun?! Cine să se așeze acolo, în mijlocul arenei, în bătaia reflectoarelor?! Cu fanfare-n cîrcă. Cu morţi-n cîrcă. Cu-ntreg Universul în cîrcă! Cine să îndrăznească să se confrunte cu arătarea?! Ei, care se oferea voluntar?!

Morţii erau de toate felurile. Midinete zvăpăiate şi cochete. Filozofi buboşi şi unsuroşi. Jurnalişti îngîmfaţi şi pedanţi. Conţopişti fardaţi şi împopoţonaţi. Fochişti îngălbeniţi şi cumînţi. Gospodine cîndva virgine. Politicieni năsoşi şi gomoşi. Babete simandicoase şi secretoase. Funcţionari publici bizari. Afacerişti veroşi şi alunecoşi. Artişti

veseli, trişti. Antreprenori boccii şi zambillii.

Cin' să-i reprezinte în greaua încercare?! Şi dă-i iar ceartă. Şi-apoi o clipă de tăcere. În care se recunoscă unii pe alţii. Şi se-mbrăţiară cu putere împoşcîndu-se nemernicii c-o grămadă de sînge.

PATRU

– Fifi Baston?! Tu eşti iubito?! strigă spişerul Fabian.

– Vai, ce te-ai schimbat, dragă! Țipă curva sărînd de gîtul spişerului. Ştii că-s cu toţii aici?! Uite-o şi de domnişoara Margareta! Uite-l şi pe primarul Iamandi!

– Domnule, de cînd nu ne-am mai văzut! spuse judecătorul Leon.

– Domnu' avocat Luigi, de ce n-aţi mai trecut pe la noi? întrebă nişel supărată Patricia Protopopescu.

– Cum să mai trec? N-au pus demonii laba pe mine în noaptea aceea de pomină? se strîmbă avocatul scuipînd scîrbit.

– Ei, cum ne mai rafistolează soarta! se plînsese judecătorul Leon. Uite-aşa ne-aruncă de colo, colo! Te naşti fără să te întrebe careva dacă vrei! Mori cînd Ți-e lumea mai dragă! Şi te trezeşti înviat cînd te aștepti mai puţin!

– Cum vorbiți, domnule judecător? se răsti Fifi Baston desprinzîndu-şi o bucată de piele arsă de pe faţă. Dar eu ce să mai zic?! Mă strîng pantofii ăştia de nu mai pot!

– Nu se poate! zise spişerul Fabian. Nu-s pantofi din ăia de carton? Pentru morţi?!

Îşi strîngeau mîinile. Se pipăiau cu cioturile înşingurate. Flecăreau despre cîte-n lună şi-n stele tot foindu-se pe băncile proaspăt geluite.

R î d e a u .

C h i h â i a u .

Vorbeau în

gura mare.

– Dom'le,

da' ştiu că i-a făcut bucată Diavolului furtuna aia cosmică! rînji primarul Iamandi.

– Aşa-i, aşa-i! strigă cerşetorul Lăscărică. Eu am fost martor!

– Auzi, mi se pare mie sau eşti cam proşteţel? întrebă spişerul Fabian.

– Îhî, îhî! se hlizi Lăscărică. Doar ce-am crăpat de juma' de oră şi-am înviat...

– Ei, atunci, tacă-Ți fleanca! Nu te mai băga-n vorbă cu noi, ăştia vechi! se burzului Fifi Baston. Ia vezi, că-Ți trag o poşetă peste cap!

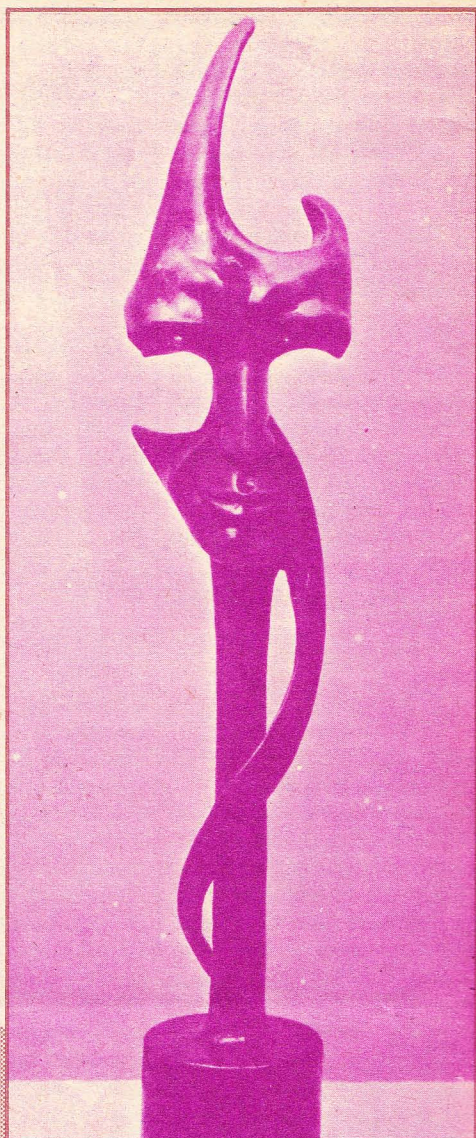
Şi-ncepură iar cu toţii să-şi dea cu perspusul. Că cine oare-i cărase-n sacul luminos pînă-n circul părăsit. Că dacă Diavolu' era chiar diavol. Şi care-o fi fost timpul real al celor întîmplate. Genoveve Grigoriu Țipă înfuriată:

– Nu-i Diavol! E-o fiinţă cosmică de rangul II. Serviciile secrete din întreaga lume au pus-o sub observaţie încă de acum o sută de ani! Am citit eu într-o revistă!

– Am auzit şi eu! se lăudă Patricia Popescu. Cică poate manipula orice cîmp informaţional. Ba mai mult, încearcă din răsuputeri să obţină rangul O! Şi-atunci o să se numere printre fiinţele care pot controla Marele Joc!

– Asta-i o idolenie! rîse judecătorul Leon.

MARTIAL DAURADE

Cine poate crede că Universul e-un calculator?! Ce gugumănie! V-aţi lăsat înşelaţi, doamnelor şi domnilor! Zău aşa! Credeţi că totul e scenariu?! Aiurea! Entropia-i stăpîna peste toate! Se duce totul de rîpă-n cîţiva ani! O să vedeţi! Luna o să se prăbuşească-n oceanul Pacific! Pămîntul o să cadă-n Soare! Universul se va strînge ghem! Nu încape nici o îndoială!

– Şi eu sînt de părere că Universul e doar apă, foc şi gaze! se prosti comisvoiajorul Balthazar Balthazarian. A, şi mai sînt vreo cîteva molecule organice, acolo! Apărute la-ntîmplare!

Fifi Baston le spuse de la obraz că-s nişte proşti cu toţii. Că de fapt au nimerit într-un Univers Lent în care Timpul se scurge în sens invers. Judecătorul Leon o apostrofă plin de furie. Bătea cîmpii, Fifi! Era mai degrabă un caz de Trăire Paradoxală...

– Aiurea! se iţi domnişoara Margareta. Asta trebuie să fie Moartea Fără De Sfîrşit! Aşa să ştiţi, netrebnicilor. Puneţi-vă pofta-n cui! N-o să pupaţi în veci reînvierea! Aia-i pentru cei care-au trăit în abstinenţă şi-n credinţă! Nu pentru nişte destrăbălaşi ca voi şi nişte nesimţiţi! Las' că vă cunosc eu! Am eu habar de ce vă poate picelica!

Morții se supără și-i întoarsă spatele și se foiră neliștiți pe băncile proaspăt geluite. Uite-așa își pierdeau vremea flecărind. Erau sau nu vii?! Și-apoi ce era cu concursu'?!
 - Hai, cine se oferă voluntar?! strigă Eleonora Ochean încercând să-și prindă-n umăr brațul care-i căzuse printre bănci.
 - Care se duce, dom'le?! întreabă spișerul Fabian bătînd din buzele-i putrede. Ei?!
 Și-ncepură să strige cu toții infierbîntați de-a binelea:
 - Să se tragă la sorți!
 - Să se dea un concurs de preselecție!
 - Să fim testați în ordine alfabetică!
 - Să-și prezinte fiecare dosaru'!
 - Și referințele!
 - Și scrisoare de recomandare!
 - Și notele informative!
 - Și ăia care-au turnat ca niște nesimțiți la poliția secretă să iasă afară din rînd!
 - Să dăm cu banu'! se sclifosi cerșetorul Lăscărică foin-

secrete de o mie de ani încoace!

- Dom'leee! urlă avocatul Luigi ca un disperat. Aici în sală se află tipa aia care-ă făcut deliciul concursurilor televizate în anii '70! Să se ducă ea să dea piept cu arătarea! adăugă avocatul rîgînd ca un nesimțit și-un demonizat ce era.

Ce ușurare! Ce nebunie! Morții aplaudară îndelung. Doamne, scăpaseră de corvoadă! De teavura aia nasoală de tot. Ochișorii lor aburiți se rotiră ca niște faruri de automobil. Unde era tipa, dom'le?! Uite-o colo! Hei, ce inger! Ce țîțe! Ce fese! Ce coapse! Ce privire!

- Să coboare-n arenă! Elvira! răcni primarul Iamandi.

- Hai, fată! strigă Fifi Baston. I-ai dragă-n unghii pe șmecherii ăștia care ne-au umplut de pucioasă! Aud că te pricepi la treburi dintr-astea!
 - Elvira! Elvira! Elvira! urlă întreaga asistență dezlănțuită și plină de draci.

Elvira coborî de la galerie. Se opri. Privi emoționată-n jur. Ce buze senzuale avea! Și ce privire! Îi tresăltau țîțele. I se zăreau sfîrcurile tari împungîndu-i bluza argintie. Doamne! Parcă Elvira asta nu fusese moartă niciodată! Poate doar adormită. Așa, pentru o vreme. Într-o raclă de cleștar.

Morții o atinseră cu cioturile lor înșingurate. Cu evlavie. Spunînd rugăciuni. Bolborosind. Scofînd strigăte de uimire. Că ce fată! Că ce minune! Că Dumnezeu le ascultase ruga! Că nu erau chiar atît de păcătoși. Că cel care spusese că ei trebuie să plătească păcatele întregii Omeniri era un dezinformator mîrșav și tembel.

- Haide, Elvira! răcni Spiridon Iordache, vidanajorul șef. Ia fă-i tu praf pe scamtorii ăștia! Ai în mînă biletul nostru către lumea celor vii!

- Uraa! izbucni din zeci de piepturi putrezite.

- Hai, hai, cî mai stai?!

- Eaaaaa!

Așa urlau cu toții. Se scâlămbăiau. Își debumbau sufletele acoperite de pucioasă, adică. Gîndurile lor parșive pluteau acum la suprafață. Cleap. Cleap. Cleap. Iar în adîncul adîncurilor?! Ce mai rămăsese

oare?! Ce ființe ciudate înotau prin umorile nevăzute amuînd lumina soarelui?! Ce lupi de mare își săpau birlogul prin măruntaie?! Ce vietăți ancestrale orbecăiau în profunzimile materiei organice?! Marele Interes?! Marile Afaceri?! Marea Revelație?!

CINCI

Cocoțată pe una din băncile proaspăt geluite, mătușa Elvirei își băgase degetele descărnate-n gură și fluiera de mama focului. Era una mare și grasă. C-o alunîță în colțul gurii. Madam Elefterescu! Cine n-o știa?! Bătea și ea din picioare de nebună. Îi făcuse al dracului de bine furtuna cosmică. O trezise de-a binelea din somnul cel fără de sfîrșit.

Gureșă nevoie mare, madam Elefterescu. Uite-așa se tot înfoia! Își rotea privirile cețoase ca un uliu în căutarea prăzii. Se credea pe baricade. Gata de luptă. Să ia cu asalt întreg Universul și Moartea și Minciuna și Marele Interes.

Aprigă femeie.

Generăleasă pe vremuri. Cocoană mare. Cu scîrț la cizmele de călărie. Cu tabieturi. C-o mie de prieteni în înalta societate. Și ce valsur! Ce tangouri nebune erau pe vremuri! Cum se mai împăuna ea pe la cîte-un ceai! Pe la cîte-o sindrofie! Și cum se mai dragălea și se hîrjonea cu tot felul de cavaleriști iuți ca focul! Ah, tinerețe! Ah, lume de altădată!

Și-acum, madam Elefterescu o încurajă pe nepoată-sa, du-te Elviro, scoate untu' din înfățișările alea diavolești! Așa. Să-i treacă cheful malagambistului să-i mai tortureze pe bieții morți. Să nu care cumva să-i mai canonească-n circ'u ăla. Să nu-i mai omoare de încă șapte ori așa cum avea de gînd!

Madam Elefterescu privea de jur împrejur ca o leoaică, gata să-și scoată ghearele și să zgîrîie pe careva. Sigur c-avea emoții. Era și ea o moartă care se pregătea să reînvie. Stătea ca pe ghimpi. Îi era teamă să nu cumva să-i vină cuiva vreo idee parșivă. Să scorească, așa, pe nepusă masă, vreo porcărie despre nepoată-sa. Oricînd se găsește cîte unul invidios. Cîte un ticălos gata

CINE CREDE CĂ SF-UL E DOAR LITERATURĂ ȘI FANI E UN NAIV

- Ovidiu, am spus cîte ceva despre tine ceva mai devreme, așa că nu o să te pisecz cu prea multe date personale; spune-mi te consideri un scriitor de SF sau un scriitor?

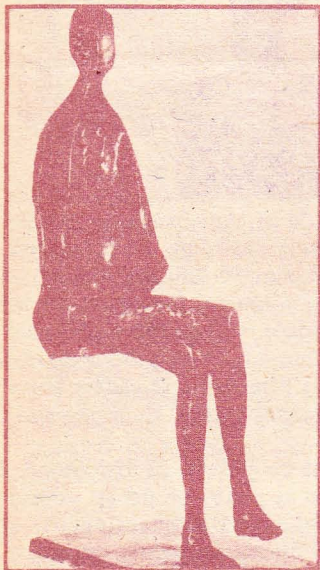
- Într-o zi mi-am făcut și eu niște cărți de vizită. Ca mai toată lumea... Am trecut doar numele și adresa. Aftit.

Ovidiu Bufnilă spune despre el că e doar Ovidiu Bufnilă. A, e adevărat că scriu de mai mulți ani. Și, dacă Forța Universală n-o să-mi dea papucii mai devreme, o să ajung, și eu un bătrînel circotaș și plin de hachițe... O să beau ceai de romanită și-o să spun o mulțime de baliverne despre arta scrisului și despre science fiction. Or să roiască, sper, o mulțime de jurnaliști în jurul meu. Eu o să răcnesc în gura mare că mă trage curentu' și că sînt cel mai teribil scriitor SF din toate timpurile. Jurnaliștii vor zîmbi îngăduitori. Eu le voi incurca numele. La sfîrșit îi voi întreba dacă nu cumva sînt tipii de la fisc și-o să le arunc cîrjele-n cap...

Mi se întîmplă să scriu în anumite momente ale zilei... Atunci sînt cuprins de o adevărată febrilitate. Mă așez în fața mașinii de scris plin de curiozitate. Să aflu ce-o fi în cutare loc din lumea ficțională... Încep cu o frază sau alta și, de multe ori, povestirea mea se și încheie. Sigur că nu știu întotdeauna cu precizie ce-o să iasă. Îmi închipui tot felul de năzbîtii... Personajele mele au o existență zbuciumată. Sînt pasionate. Țin discursuri despre nemurire. Se interesează de comete și de sfîrșitul lumii. Vor să pătrundă într-alte universuri și fac pe dracu-n patru să supraviețuiască unor evenimente trăznete. Uneori îmi lustruiesc textele. Alteori le las în forma lor brută. Unele sînt de-a dreptul paralitice în timp ce altele sînt știrbe... De cele mai multe ori mă amuz copios! Multe dintre textele pe care le-am publicat în revistele de science fiction n-au fost considerate ca aparținînd genului. În același timp, prozele care mi-au apărut într-o serie de reviste literare au fost prezentate a fi science fiction...

- Așa sînd lucrurile nu pot să nu te întreb ce înseamnă SF-ul pentru tine: un hobby, o vocație, o modalitate de defulare?

- Lucrurile stau cam așa: în programul meu genetic a fost introdusă o genă SF. Ea s-a multiplicat, ajungînd în final să-și facă de cap... Pentru sistemul deschis care sînt, ca ființă, SF-ul este o stare dominantă. Încă nu m-am convins dacă lumea în care trăiesc e o ficțiune sau nu... Dar sînt pe-aproape! S-a putea să aflu că totul nu e decît realitate virtuală! O să vă anunț eu cînd îmi finalizez cercetările. Deocamdată scriu SF pentru că așa am fost programat. Sigur că am oarecari grade de libertate. Îmi aleg singur personajele. Le dau viață. Le bag în tot felul de încurcături strașnice. Încerc să ființez conform informațiilor înmagazinate în codul meu... Dacă mă duc la un film SF, îl las pe copilul din mine să se bucure. Adultul Ovidiu Bufnilă e o farsă teribilă. Un înveliș de protecție. O platoșă. Sigur că, atunci cînd sînt într-un cerc de prieteni și încep să vorbesc despre SF, sînt privit cruciș... Asta nu mă deranjează deloc! Sînt preocupat să aflu cine s-a jucat cu programul meu... Și dacă o mai face în continuare! N-o să mă

ARSTIDE PATSOĞLU

du-se și el pe banca-i proaspăt geluită.

De unde referințe?! De unde să ia scrisori de recomandare?! De prin ce cotloane mucezite să scoată dosarele? Păi ce, mai rămăsese vreunul întreg?! Oare erau dosarele cele adevărate?! Sau se ocupase poliția secretă de ele pe ascuns?! Să le joace-un renghi! Să-i ametească! Să-i manipuleze cum știe ea mai bine! Cum o făceau toate serviciile

îmbogățesc scriind SF și nici n-o să-mi ridice nimeni vreo statuie. Aș fi mulțumit însă să-mi pot explica de ce acest ceva numit SF constituie starea mea de sistem... Dacă ar fi fost hobby sau vocație, da, era ușor! Dar așa?! Imaginarul meu produce neîncetat scheme și evenimente ficționale pe care trebuie să le ordonez și să le prelucrez... Lucrurile sînt mai complicate decît par. Dacă e adevărat că fiecare celulă e o unitate-computer atunci... De felul meu sînt un tip intuitiv. După cum știți și intuiția e o formă de cunoaștere. Poate că elaborînd o lume ficțională nu fac altceva decît să propun modele... Totul e interesant și tulburător. Sînt convins că există o genă SF. O spun cu toată seriozitatea deși, așa cum mă știu mulți, rîd în hotote de Marele Adevăr. Pentru a mă apăra, desigur...

- Ce părere ai despre literatura română contemporană, dar despre cea SF?

-Bănuiesc următorul lucru: ne aflăm cu toții într-o bifurcație... I-am putea spune și criză deși nu cred că o astfel de noțiune e suficientă. La urma urmei criza nu e un moment de acumulare?! Sau cel puțin îl anunță?! Eu personal nu sînt speriat de cuvintele **MAFI** care apar în presă. Nu mă impresionează nici vocile alarmate care plîng în pumni că moare literatura science fiction. Asta-i mascaradă. De fapt, fiecare înțelege cum poate astfel de lucruri. Literatura română este un corp complex, un sistem dacă vreți... Românul va ieși din așa-zisa criză. Și proza scurtă va cunoaște o revigorare. Nu mă sperie cultura video și nici calculatorul. Mai în glumă, mai în serios, la prima pană de curent planetară o să alergăm în pod după cărți în sfîrșit. Problemele sînt multiple iar eu nu sînt un analist care să vă poată oferi date concrete și o dizertație de bun simț. Aflîndu-ne însă într-o bifurcație, putem ajunge oriunde... Unii însă au îngropat dintr-o trăsătură de condei opere întregi... Alții se exaltează... Reacții firești, în fond. E pasionant totuși. Să simți în nări par-fumul sau, de ce nu, duhoarea Marelui Roman. O să-l scrie cineva pînă la urmă. În altă ordine de idei, eu nu cred că literatura absurdului, avandarga și post-modernismul ar fi ajuns la groapa de gunoi a istoriei literare. Dimpotrivă. S-ar putea ca într-o zi ele să renască în forță. Nu asistăm la Sfîrșitul Istoriei așa după cum nici nu trebuie să tragem clopotele literaturii science fiction în România. Unele voci au vorbit despre SF-ul românesc ca despre un deșert... Or asta mi se pare un teribilism sau, mai rău, ochelari de cal. Sigur, nu țin să așez un optimism debil și o candoare fermecătoare... Cam peste tot vezi fierbînd în alambice noii fani și noii scriitori de SF. Pun ei ceva la cale, fiți fără grijă. Mă simt solidar cu această bifurcație și sper să nu ies din ea prea turtit. Poate că eu personal nu voi fi în stare niciodată să scriu o Mare Operă SF. Și nici nu-mi bat capul cu așa ceva. Important mi se pare să ieșim din bifurcație. Science fictionul românesc, la ora actuală, e un sistem supraexcitat care poate oferi o mulțime de surprize. Mă gîndesc de exemplu la curentul cyberpunk. Aștept cu nerăbdare evenimentele viitoare ale literaturii române și ale science fictionului românesc. Dacă e bifurcație e și sistem. Și invers. Iar dacă e sistem, trebuie să fie și autoreglare. Conform Marelui Program...

- Crezi că SF-ul românesc mai are vreo șansă să se afirme dincolo în condițiile în care abia mai trăiește la noi?

- Sînt destule cărți SF scrise de români care ar putea să spargă piața. Pentru asta ar fi nevoie de o campanie promoțională agresivă și percutantă. Și de foarte mulți bani. Și de niște promotori cu creier. Niște

să-ți fabrici o biografie așa și pe dincolo. În toate timpurile și-au făcut de cap asemenea bonjuriști! Unii ahtiați. Căzuți în gît după putere. După averi neștiute. După cîte-un locșor călduț. Ce, nu s-ar fi găsit vreo lepadătură să zică despre Elvira tot felul de măscări?! C-ar fi și știrbă și proastă, de exemplu. C-ar avea un copil din flori. C-ar fi fost amanta lui Hitler. Sau, mai știi?! Că e nebună de legat. C-a participat la un atac armat împotriva unei garnizoane militare de la marginea orașului. C-ar fi membră în secta Boo'lo. Că-i unul din capii Conspirației Pelerinilor. Și cîte și mai cîte.

E ușor să confecționezi o viață. S-o împăneci cu amănunte suculente. Cu detalii cutremurătoare. S-o legi de Marile Afaceri. E simplu să-l burdușești pe cîte unul în gropile de gunori ale Istoriei. Să nu mai iasă-n veci de acolo! Nu-ți trebuie prea mult.

Sigur că madam Elefterescu se temea ca nu cumva să nu între Elvira-n concurs. Își făcuse o sumedenie de planuri, săraca! Chiar înainte de-a muri, generăleasa și pierduse averile, își pierduse rangul, căzuse-n brațele sărăciei. Se dusesse dracului balurile, vînătoarea de vulpi, croazierele pe Dunăre.

Și-acum? Că se-ntorcea la viață... Să fie iar săracă? Nici pomeneală! Concursu' ăsta era mana cerească!

Numai să se tremine circăreala. S-o ia peste bot malagambistul care-a îndrăznit să-i burdușească pe-atîția morți în bula ai luminoasă și să-i care prin văzduh ca pe altceva.

Madam Elefterescu rîse-n sine sa. De-abia aștepta să le dea cu tifla bîrfitoarelor din cartierul ei. Oare-or mai trăi, săracele?! Și-apoi să le rîdă-n nas prietenilor. Chiar și rudele. Care-o bodogănisră că nu le lăsase nici un sfaț. Dar ce-or fi crezut ele?! Avea madam Elefterescu vreo două verișoare, un nepot și-un fin, parcă. Cînd se afla pe patul de moarte, se certaseră cu toții la cușite. Auzi ce le trecuse prin minte mitocanilor! C-ar fi dosit o comoară-n fundul grădinii. C-ar fi avut un cont secret în Elveția. Era la modă, ha, ha, ha! Și cînd te gîndești că

madam Elefterescu păpase toți bani generalului! Frumos bărbat! Cultivat. Tăios ca o lamă de sabie. Ehei, ce vremuri! Cum mai călăreau ei amîndoi pe deșălate! Cum se mai stropeau unul pe altul cu șampanie franțuzească la tot felul de aniversări! Cum își mai pierdeau nopțile la Cazino! Se sfîrșise totul. Demult. Madam Elefterescu simțise-n grumaz colțul sărăciei. Îi făcuse viața un Iad. Se scofîlcase într-un hal fără de hal în ultimii ani de viață. Dar nu cerșise niciodată. Nu se grăbise să se-așeze la coada aceea nesfîrșită de la supa săracilor. Ea era mîndră. De neînduplecat. Își vînduse bijuteriile. Cizmele de călărie. Cravașa. Mătășurile. Pantofii cu cataramă de argint. Brățările. Totul. Iar rudele alea neobrăzate se certau nerușinatele la capătul ei. Să nu mori de rîs?!

Dar o să pună ea mîna pe Cel Mai Mare Mare Premiu! O grămadă de bani. Și-apoi, hopa-hop! Înapoi la viață. La iubire. La petreceri!

Da, da! Și n-avea să-i mai pese de nimeni. Nu trebuia să se împrumute de la careva. Nu trebuia să-și amaneteze nemurirea, nu?!

Și după atîta stat în coșgiugul ăla atît de strîmt și de sărăcăcios, în sfîrșit un pat moale. Plin de mătăsuri. Cald și parfumat. C-un baldachin din voal sirian boltit pe deasupra. C-o sonerie ascunsă-n tăblie. Să-și sune camerista. Da, da, un pat moale și bun, undeva într-un castel!

Madam Elefterescu zîmbi. Îndată ce-avea să se întoarcă printre cei vii, avea să-și cumpere un castel. Din acelea veritabile. Cum se văd prin pliantele turistice. Cu creneluri și metereze puternice. Apărat de un șanț de apă. Adînc. Cu turnuri semețe. Și, dacă se putea, chiar utilat c-o fantomă!

Bineînțeles că urmau, apoi mobilele stil Ludovic XIV, covoarele persane aduse din îndepărtatul Orient, cristalurile de Jenă, tacîmurile de argint de la Paris, tapetul cu fir de aur cumpărat din Madrid, gresia de Catania, feneria din Praga. Opulență! Bogăție! Ce altceva poate tulbura și fericirile mințile oamenilor?!

Bani! Bani! Bani!

Să se ducă dracului zilele negre. Pesmeții și ceaiul chior. Să nu-și mai audă-n veci stomacul ghiorțîind. Să nu mai fie nevoită să mintă c-ar avea un unchi putred de bogat în America sau prieteni influenți în Parlament. Să-și arunce la coș ciorapii găuriți și bandajele menstruale ieftine. Alea gălbui și grosolane de-un bănuț buca-ta.

Visa cu ochii deschiși madam Elefterescu. I se prelingea sîngele pe bărbie în timp ce răsufila întretăiat.

INIS

Stătea așa, cocoțată pe banca proaspăt geluită și privea, undeva, în gol. Dincolo de cupola circului. Își imagina viitorul. Ce viață! În Hawai sau în Singapore. La Tokyo. Poate la Casablanca. Undeva, pe-un țărm însorit. Pe-o terasă discretă. Tolănită la soare. Gata în orice clipă să strige după valetul ei. Să-i aducă o cafea turcească. Un țigaret. O înghețată de fructe. Gata să-l pună să-și dea pantalonii jos și s-o răstoarne-ntr-o fotoliile de răchită și să-i facă felul. Ca pe vremuri. Și ea să se hîrjonească de nebună cu bărbăția lui, ha, ha, ha!

Asta viață! Croazieră-n Pacific. Aventuri pe Coasta de Azur. Automobil nichelat la scară. Paiete! Smaragde! Chiloței roz!

Madam Elefterescu se bătu cu palmele-i descărnate pe genunchi și trase-un chiot. Dar ce credeau morții ăia?! Că ea glumea cumva?! Poate că-și închipuiau c-or să-și bage labele înșingurate pîn' la cot în grămada ei de bani! Nici un sfaț n-avea de gînd să le dea! Ah, 11

parșivii! Îi știa ea foarte bine, niște putori! Așteptatu cu sufletul la gură să vadă care-o să fie rezultatul concursului! Și-apoi, buluc, pe sacul de bani!

Dar ea, generăleasa, era gata să le scoată ochiișorii! Să le muște beregata! Să le strivească oușoarele cu pantoful. Să le crape țeasta.

Prea visase ea atîta ca să se lase călcată-n picioare! Vede-aieva bogățiile!

Iar dacă-i mai rămînea vreo părăluță, avea să-i cumpere Elvirei un inel de tinichea!

SASE

– Dom'le, ce facem cînd o să ne-ntoarcem printre cei vii?! Întrebă judecătorul Leon privind pofticios după Elvira.

– Ce întrebare-i asta? strigă spișerul Fabian. Bineînțeles c-o să tragem o beție strașnică de să ni se ducă buhul!

– Ah, ce-mi place! se prosti cerșetorul Lăscărică plescăind buzele-i vineții. O să nenfundăm cu toții la „Pui de lup” și-o să ne bețivim. Da, dom'le, asta zic și eu viață!

– S-o credeți voi! țipă Fifi Baston plină de înverșunare. Eu mă gîndesc cu groază la clipa în care-o să mă întorc în oraș. Cine sînt eu?!

– O curvă! se fandosi Lăscărică.

– Lasă, lasă că te cotolesc eu, măgarule! Îl amenință Fifi Baston. Credeți c-o să ne aștepte careva cu brațele deschise?! O să le cadă greu cînd or să ne vadă plini de bube, de puroi și de sînge!

– Fata asta s-ar putea să aibă dreptate! spuse judecătorul Leon. Gîndiți-vă numai că nu vom avea unde să locuim!

– Moștenitorii, hrăpăreții, ne-au vîndut casele, nu încapă nici o îndoială! spuse spișerul Fabian. Doamne! Aveam o căsuță lîngă grădina publică. Toată plină de trandafiri. Să știți că ticăloșii au scos-o la licitație.

– Chestiunea pare destul de serioasă! zise avocatul Luigi. Atențiune! Cine are de gînd să deschidă vreo acțiune-n sensul ăsta mă poate găsi la biroul meu din strada Florilor, umărul paisprezece. Ha, ha, ha! Dac-oi

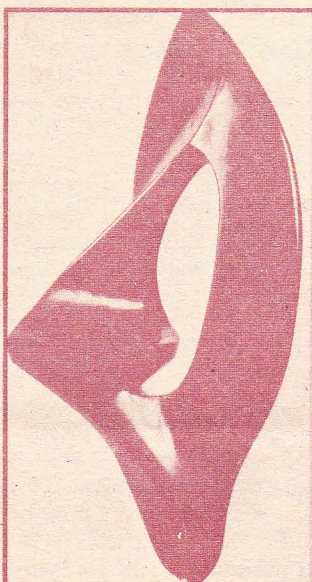
mai avea birou, gagiilor!

– Nu știu de ce vă faceți atîtea probleme, se băgă-n vorbă comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. O să ne adresăm Primăriei. Ne vor rezolva cererile într-un timp record!

– Aiurea strigă Patricia Protopopescu. Ne-au îngropat? Ne-au șters din catastif. Credeți că cineva dintre cei vii s-a gîndit vreodată că s-ar putea trezi acasă, într-o duminică, cu unchiul mort de o sută de ani?!

– Hei! strigă Lăscărică. Eu ce mă fac? N-am rude!

– Tacă-ți gura, păcătosule! se burzului la el Spiridon

MICHEL
VANDENBROUCK

Iordache, vidanșorul șef. Dezbătem chestiuni arzătoare! Îți arde de glume?!

– Lasă-l, domnu' Iordache! zise Eleonora Ochean. Poate că n-are bietul de el! Oricum e cel mai avantajat dintre noi toți!

– Ce vrei să spui dragă?! Întrebă Genoveva Grigoriu.

– Păi, pe Lăscărică nici nu-l doare capul c-atunci cînd s-o întoarce printre cei vii o să doamnă sub cerul liber. Asta a făcut-o o viață-ntreagă!

Tăcură cu toții încurcați. Se adunau nori negri la orizont. Nici nu le trecuse prin cap c-o să le fie mult mai greu să reînvie decît să moară. În primul rînd o mie de jurnaliști aveau să se țină de capul lor. Să-i întrebe ce și cum. Să le ia cîte-un interviu de pomină.

Poate chiar să-i zorească să-și scrie fiecare memoriile.

Și-apoi, cu toții la Poliție. La interogatoriu. Cum de-au făcut de-au reînviat. În ce scop. Cine i-a ajutat. Dacă nu sînt implicate forțe ostile națiunii. Dacă nu-i vorba de vreo cacealma. Sau poate de vreo conspirație internațională. Că ce-au de gînd în continuare.

Și-or să-i pună să semneze și-un angajament de bună purtare!

– Sigur or să ne bage-n niște laboratoare să facă experiențe cu noi! strigă domnișoara Margareta. Or să ne iradieze! Ce calvar!

– Vor înființa asociații care vor lupta împotriva noastră! răcni comis-voiajorul Balthazar Balthazarian.

– Or să ne taie feliile, felii și-or să ne studieze la microscop! se văicări primarul Iamandi.

– Și Guvernul o să le țină hangu! Așa s-a întîmplat întotdeauna! spuse judecătorul Leon.

– Huoooo! strigară cu toții, de-a valma.

Cum s-ar spune, se dădeau de ceasul morții. Parcă nu le mai plăcea că-nviaseră așa, dintr-odată. Cum să cadă pe capul rudelor?! Cum să tulbure bunul mers al lumii?! Cum să-i pună pe cei vii față-n față cu Marea Revelație?!

Cum cobora spre arenă, Elvira se împiedică de-un cablu, se dezechilibra, cît pe aci să cadă-ntre bănci. Săriră niște golani s-o sprijine. S-o mîngîie pe țîțe. Să-i pipăie pitulicea cea pufoasă și zemoasă, nerușinații!

Golani, ce să le faci?! Plini de zdrăngănele. Lanțuri, cercei de argint, cizme cu pîteni de oțel. Muriseră în '68 într-o ambuscadă organizată de poliția secretă. Fuseseră cu toții împușcați în cap. Știau ei multe. Nu-i mai ducea nimeni cu zăhărelul.

Încercară s-o convingă pe Elvira să vină cu ei. S-o ștergă-n lumea mare. Îi strigară, de-a valma:

– Gacico, un'te duci?!

– Chiar ai de gînd să crezi toate balivernele astea despre vampiri...

–...diavoli...

–...și cîmpuri informaționale?!

tipi dezinteresați care să se jertfească pe altarul SF-ului românesc. Și toate astea miros a utopie și-a zădărnice. Dacă apare o carte în străinătate nu prea înseamnă mare lucru. În afară te lovești de un zid. Indiferență, ignoranță, desconsiderare. Fandomul românesc are nevoie de susținători puternici, de forțe financiare. Dacă SF-ul ar fi doar o chestiune literară, cu roboți și monștri de mucava, ar fi simplu. Nu ne-am bate capul. Dar competiția între națiuni include și cîmpul SF. Și asta înseamnă mult și multe. La ora actuală nu avem un studiu documentat despre SF-ul de aiurea. A, doar referiri, spicui, cîteva traduceri. Și multe romane! Nu avem profesioniști, analiști, manageri, SF. Ne sufocă încă mediocritățile. Un fenomen normal, la urma urmei într-o lume ca a noastră... Nu există un program de promovare a SF-ului românesc în străinătate! Dar cine să-l facă? A, că folosindu-se de SF unii au colindat lumea încoace și-n colo... Bravo lor. N-am de ce să-i condamn. Dar nici nu pot să nu observ că **TURISMUL SF E DOAR TURISM**! E nemaipomenit că s-au tradus texte. Așa am putut descoperi că unele așa-zise romane SF teribile sînt de fapt niște texte incoerente, palide, ușurele chiar. Pot fi ele un model?! Cine vrea să le ia de model, n-are decît! În fond, aventura scrisului e individuală! Oricum ar fi, sînt texte și cărți românești de SF care ar putea penetra. Dar pentru asta e nevoie de un lobby susținut. La toate nivelele. De informație și de comunicare. Permanent... Sînt convins că scriitorii de SF de la noi care vor produse lucruri de calitate și vor fi susținuți financiar ar putea avea șanse ... Nu sîntem cunoscuți încă peste hotare și asta nu e vina mea sau a altora asemenea mie...

– *Generația '90 pare că s-a orientat, spre cyber-punk; ce părere ai trebuie făcută o sincronizare cu SF-ul european, sau trebuie, pe cît e posibil a ne păstra originalitatea și specificul național. Există ceva specific SF-ului românesc?*

– Eu nu pot sfătui generația '90 să facă într-un fel sau într-altul... Aici e vorba de opțiunea fiecărui scriitor. În altă ordine de idei, mie mi se par inoperante formulări de genul „generația '80”, „generația '90”. În SF-ul românesc, de-a lungul timpului, s-au remarcat o mulțime de scriitori care nu s-au reunit în școli, curente, mode, generații... Scriitorii care ar aparține, chipurile, generației '80, sînt foarte diferiți și a-i înregimenta într-un pluton compact pe criterii aliterare mi se pare a fi o lipsă de bun simț... Și tinerii furioși care s-au făcut cunoscuți după '90 mi se par a fi voci distincte. Bineînțeles, dacă unii dintre ei vor să meargă la drum împreună și să fondeze o școală sau un curent, nu pot decît să-i respect și să încerc să le înțeleg alegerea. Cît despre sincronism?! Mie nu mi se pare că SF-ul românesc ar fi nevoit să se sincronizeze cu cel american, francez, englez, japonez. SF-ul românesc are o anumită cotă de originalitate care ar putea fi exploatată riguros. Dacă însă sînt scriitori care vor să se sincronizeze de ce să n-o facă?! De ce trebuie să ne sfătuiască mereu cineva?! Fiecare e liber să aleagă. Și așa mi se pare corect. Eu personal nu mă simt mai prejos decît scriitorii de SF de aiurea. Cred că acum, cînd întreaga lume cunoaște Marea Schimbare, problema sincronismului e la fel de prăfuită ca și lada de campanie a străbunicului meu.

– *Care dintre autorii „noului val” ți se par că ne pot reprezenta acum în afară, dar dintre cei tineri?*

– Sînt mulți scriitori de SF care ar merita traduși peste hotare, incluși în antologii

străine și mai ales plătiți cu bani grei pentru cărțile lor. Sînt voci care susțin sus și tare că acești scriitori nu sînt comerciali, că romanele sau povestirile lor n-au căutat pe piața cărții de aiurea. (*Norman Spinrad afirma chiar că ar trebui ca romanele scrise pentru americani trebuie să reflecte modul americanilor de gîndire. Nn.*) Asta e o altă falsă problemă. Controlorii de trafic care și-au făcut mende-rele în fandom și încă și le mai fac nu se omoară deloc pentru gloria noastră peste hotare. Totul e o înscenare subtilă care, de fapt, ne îndepărtează de adevărata problemă. Se vede cu ochiul liber toată panarama!

În sfîrșit, cred că printre cei care ne-ar putea reprezenta pe alte meleaguri se numără și George Ceaușu, Cotizo Draia, Dănuț Ungureanu, Liviu Radu, Lucian Merișca, Cătălin Ionescu, C.T. Popescu, Dănuț Ungureanu, Mihai Hăulică, Mihai Grănescu, Ionuț și Adrian Bănuță, Silviu Genescu, Cristian Lăzărescu, Ștefan Ghidoveanu și așa mai departe. Chestiunea e că cineva va trebui să facă o breșă, dar asta nu înseamnă neapărat antologii sau cite un roman tradus ici colo. Promovarea pe alte meridiane, o repet, nu se poate face decît printr-un program serios și susținut financiar...

- *Comentează replica "...în SF-ul românesc, ca în toate domeniile există o puternică mafie".*

- Influență, control, manipulare, interes personal. O panoplie, nu?! La asta se adaugă, pentru anii dinainte de 1989, ceva esențial, promovarea. Cine crede că SF-ul e doar literatură și fani e naiv. SF-ul e un cîmp de luptă adevărat în care își dau mîna dorința de putere, minciuna și perversitatea. SF-ul este un corp, un sistem care trebuie controlat. A fost și, probabil că într-o oarecare măsură, este și astăzi pus sub lupă. Înainte de 1989, cum nu prea se putea cîștiga de pe urma SF-ului, mulți s-au gîndit că ar putea promova sau că pur și simplu ar putea-o duce mai bine. Și așa s-a și înîmplat. Drepturile de autor erau modice. În schimb, dacă intrai în grațiile „celor de sus” nu te puteai plînge. Țin minte că un astfel de personaj, care, chipurile, murea de grija SF-ului, mi-a spus rîspicat, într-o convorbire telefonică, că dacă nu mă apuc să scriu hard SF pot să-mi iau adio de la aparițiile în revistele SF. De cîteva ori am testat mărinimia personajului ca să mă amuz. Am făcut-o și după 1989. Sînt doar scriitori, nu? Nu în fiecare zi poți da peste un personaj spumos! Deci, hard SF. De ce?! SF-ul „mustind de știință” era comod. Numai că eu mi-am văzut de treabă și am bombardat redacțiile revistelor literare cu o grămadă de texte. S-ar putea ca textele publicate în „România Literară”, „Cronica”, „Convorbiri literare”, „Ateneu”, „Tribuna”, „Sinteza”, „Zburătorul”, „Calende”, „Contrapunct”, etc. să le depășească numeric pe cele din fanzine și almanahurile SF. Ei, bine, astăzi SF-ul poate deveni o „vacă de muls” pentru că au apărut banii. Excursii în străinătate, participări la festivaluri de peste ocean, trafic de influență, control în sprijinul puterii, avantaje personale, bani, bani, bani. A, întreb, așa, într-o doară, unde sînt premiile în bani promise la PLOCON 1993? Mascaradă, domnule! Eu însă le mulțumesc tuturor celor care, la Ploiești, au considerat că Jazzonia ar fi un roman bun... Unele concursuri literare vor fi și ele folosite pentru lansarea celor pe care „cei de sus” îi consideră comozi și gata oricînd să facă un serviciu Puterii. S-a mai înîmplat. Dar scriitorul de SF ar trebui să fie un incomod... altfel n-ar putea să scrie decît niște texte leșinate, cu puțin sex, cu

- Trebuie să fie o treabă murdară la mijloc! Și-au băgat nasul militarii?

- Și serviciile secrete!

- E-o operațiune de mare anvergură! Hai s-o tulum pînă nu se nasolește chestia!

- Nu te mai codi!

- Ne ușchim în doi timpi și trei mișcări!

- Avem experiență!

- Crede-mă pe cuvînt!

- Pe vremuri ne-au păcălit c-o să fim liberi!

- C-o s-avem locuri de muncă!

- C-o s-avem drepturi!

- Ne-am ales c-un glonț...

... drept în cap!

- Habar n-ai, gagico! Sînt adevărați profesioniști! Nici nu știi că trec pe lîngă tine în fiecare zi pe stradă. Nici nu-ți închipui! Îi vezi cetățeni respectabili! Doamne, gagico, pe ce lume ai trăit?!

- Cînd profesioniștii primesc mesajul...

- ... coboară-n pivniță și-și scot arsenalul!

- Sînt lunetiști de mîna-nția!

- Pe alease! Îți împușcă un președinte sau o gașcă de golani! Ca exemplu!

- Am pățit-o și noi, gagico! Hai s-o ștergem cît mai avem vreme. Lasă-i pe tîmpișii ăștia! Ce-și imaginează ei?! Că cei vii or să-i primească cu brațele deschise?!

- Se-nșalăă!

- Hai! O să ne pilim ca lumea cu multă șampanie!

- Tragem un tabacioc!

- Prizăm nițică heroină!

- Ce rost are să te prinzi în jocul ăsta prostesc?!

- Nu vezi că totu-i o strașnică abureală?! Dacă ar fi fost să fie Diavolu' era mișto! Ne-am fi distrat un pic! Miroase a altceva, gagico!

N-au apucat golani să mai scoată o vorbă. S-a luat de ei un clown răsărit ca din pămînt. Ieșit dintr-un fulger globular. Avea un nas borcînat, clovnul. Obrajii îi erau roșii, roșii. Purta șalvari portocliai. Avea un turban de mătase galbenă. Pușea cumplit a catran. Fața-i era parcă desenată de-un calculator.

Clownul făcu o tumbă prin aer. Căzu între golani. Le strigă pe-un ton amenințător:

- Parșivilor! Marș la locu' vostru! O să vă rup gîtu'! Și nu

mai mestecați gumă! Și nu mai scuipați pe jos tabacioc! Nătărăilor! De-abia s-a măturat!

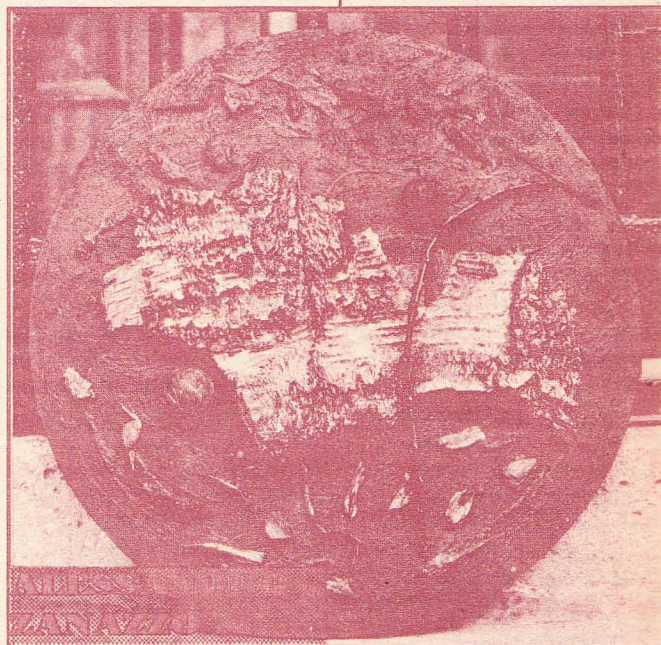
SAPTE

Plăcut înfiorată, Elvira se grăbi spre arenă.

Își sălta piciorușu-i delicat peste parapetul îmbrăcat în catifea roșie. I se zăriră pulpele sidefii. Rochia-i se roti prin aerul încins. Pitulicea-i pufoasă, zemoasă și aurie căscă gura la lumea aceea bizară și gălăgioasă.

Hop. Hop.

Elvira făcu vreo doi, trei pași de vals și se trezi drept în mijlocul arenei. Scăldată-n conurile de lumină ale reflec-toarelor roz, portocalii, indigo.

Îmbujorată toată. Parcă n-ar fi ieșit dintr-un sicriu. Parcă n-ar fi zăcut moartă atîta amar de vreme.

Doamne! Cum i se măi zbătea inimioara! I se uscaseră buzele. Parcă nu mai avea aer. Îi tremurau genunchii de-atîta emoție. I se zbătea o pleoapă. Îi juia urechea stîngă.

Lumina descrescu. Se-auzi un răpăit de tobe. Cupola circului se umflă. Panglici de mătase șerpuiră prin aer. Începu să ningă cu bănuți de-argint ușori ca fulgul. Plouă cu brotăcei. Un vulcan se ridică din talașul umed. Craterul uriaș bolborosi. O grămadă de bolovani încinși fură azvîrliți prin aer îngrozindu-i pe bieții morți. Arena se cutremură. Începu să

curgă lava. Elvira bătu amuzată din palme. Scînteii purpurii îi căzură pe rochie sfîrșind. Urmă o clipă de tăcere. Și-apoi, din lava incandescentă se întrupară niște arătări. Cu scăfrilii juguiate. Cu cîte zece brațe. Chicotind. Sărind într-un picior. Cîrînd. Croncănind. Latrînd. Vulcanul dispăru. Arătările își desfăcură pieptul și scoseră dinăuntru niște trompete argintii. Se strînseră la un loc formînd o piramidă și suflară cu putere în trompete. Elvira privea plină de emoție. Una dintre arătări se rostogoli înspre ea și, făcînd o piruetă amețitoare, se transformă într-un trandafir. O voce o îmbie pe Elvira să culeagă o floare. Elvira rupse floarea. Se-auzi un pocnet asurzitor și

trandafirul și arătările dispărură. Talașul arenei se învolumă. Apăru o procesiune. Cortegiu tăcut. O mulțime de oameni născuți din așchiile aurii de lemn. Unii plîngeau. Alții-și smulgeau părul din cap. Era o înmormîntare. Steaguri mortuare fluturau fantomatic. Coșciugul era închis. Îl ducea pe umeri patru bărbați voinici care cîntau. Prin aer plutiră porumbi de mucava purtînd în cioc ramuri de măsline. În jurul cortegiului alergu niște draci de copii care purtau talere în care ardeau luminări de rășină. Elvira se întristă. Oare ce înțelesuri aveau toate acele înfățișări? Ce trebuia ea să înțeleagă?! Cine-i

trimite aceste mesaje?! Căci, într-o clipă, oamenii dispărură în rotoace de fum. Rămase doar coșciugul plutind prin aer.

Pe băncile lor proaspăt gelu Oite, morții și ei înmărmuriră. Nu era de joacă. O băgaseră pe minecă. Cine era oare misteriosul mort?!

Coșciugul se roti încet, încet. Capacul se sălta un pic. Prin crăpătură țîșni un abur verzui. Morții scoaseră strigăte de spaimă. Capacul căzu la loc. Din aer se născură șapte bărbați chelioși care cărau în spate câte o unitate computerizată. Se apropiară de coșciug și înșurubară câte-o fișă metalică în locașuri parcă pregătite dinainte pentru asta. Elvira sălta de pe un picior pe altul nerăbdătoare. Cei șapte se depărtară și începură să lucreze pe claviaturile pe care le aveau fixate pe piept. Coșciugul se zgudui. Fu învăluit de mii de cercuri luminoase. Se-auzi zumzetul unor fire de telegraf. Apoi zgomotul unor trenuri. Apoi bîzîitul unui fax. Și vîietul unor rachete. Urmă o explozie de lumină, jerbe de foc, o ploaie de petale de staniol. Și coșciugul și chelioșii dispărură ca prin farmec.

– Huoooo! strigă judecătorul Leon pierzînduși răbdarea.

– Hai, dom'le nu ne mai aburiți! Ne-am prins! răcni comis-voiajorul Balthazar Balthazarian smulgîndu-și din nas un vierme roșiatic. Adică era vorba de cîmpul informațional remanent al unui mort!

– Cred și eu! se strîmbă avocatul Luigi. Adică nu știu care forță din Univers lucrează cu informațiile noastre!

– Chiar și cînd crăpăm! Ha, ha, ha! rîse Fifi Baston.

– Cînd sîntem morți-copti! se prosti Patricia Protopopescu.

– Astea-s baliverne, dom'le! zise oțărît Spiridon Iordache frecîndu-și fruntea înșingherată. Bune de adormit copii! Noi să ne ducem acasă c-am cam pierdut vremea! Hai, hai, ce mai stai!

– Totuși care oare se joacă așa, de nebun?! întrebă Fifi Baston. N-ar trebui să aflăm?!

– Oricine-ar fi e un nesimțit, un măgar și-un nepoliticos! zise primarul Iamandi. Putea măcar să se prezinte.

Să vină frumos în arenă și să zică, măi, oameni buni, băă, morților, eu sînt cutare și-am de gînd să fac cutare chestie!

– O să vină pînă la urmă, nu vă pierdeți răbdarea! tipă domnișoara Margareta rîdîndu-și rana de la gît. După toată tevatura asta o să vină el! Simt prin toți porii! Are ceva de gînd!

– Să se grăbească! se burzu-lui Lăscărică. N-am un sfaț în buzunar! Și azi era sărbătoare! În astfel de ocazii lumea-i miloasă! Aș fi putut să mă îmbogățesc!

– Tacă-ți fleanca, brută! îl luă la rost Fifi Baston. Nu ți-e rușine?! Sîntem într-o așa situație dificilă și ție ți-e gîndul la prostii?!

– Situația nu e chiar atît de dificilă dacă stăm și ne gîndim că-i totuși vorba de un caz de Trăire Paradoxală! zise judecătorul Leon masîndu-și gîtul în locul în care-și înfipsese colții vampirul, în '57.

– Aiurea! Totu' e-o tîmpenie! O bazaconie! urlă Eleonora Ochean. Zi și tu Geneveva, dacă n-am dreptate!

– Sigur că ai, dragă! îi răspunse Geneveva Grigoriu. Stăm ca niște proști pe băncile astea proaspăt geluite și căscăm gura la tot felul de baliverne!

– Linișteeee! Linișteeee! tipă spișerul Fabian.

Dar cum să tacă așa, dintr-o dată, atîta amar de mulțime. Atîtea și-atîtea sute de morți proaspăt ieșiți din coșciuge. Cum să-i faci să stea liniștiți?! Să nu se mai foiască? Să nu mai bîrfească? Să nu-și mai împrăste vecinii cu sînge! Cum să faci să tacă atîtea cadavre gata, gata să sentoarcă printre cei vii?! Cum să le ceri să-și țină gura după ce-au stat ca muși atîta vreme într-o groapă strîmtă și umedă? C-au ascultat an de an cum cădeau picurii de ploaie peste mormintele și crucile lor. C-au auzit de-atîtea ori cum zburtăceau vrăbiile printre tufe de șofran de pe aleile cimitirului. C-au fost martori la toate țocăielile îndrăgostiților care se hîrjoneau fără nerușinare în spatele capelei ziua și noaptea. C-au fost părtași la tînguilele rudelor. C-au auzit fără să vrea cum se certau moștenitorii și cum se amenințau cu îndîjrire în timp

ce coșciugul în care zăcea răposatul cobora încet în groapă. Cum să tacă?! Dar ei aveau atîtea să-și spună! Aveau atîtea mărturisiri de făcut! Voiau să se destăinuie. Să povestească cum s-au canonit în iernile cumplite sub stratul gros de zăpadă și gheață. Să spună câte-un gînd înfiorat care le trecuse prin cîmpul informațional remanent și rămăsese agățat de inima lor putredă. Doamne, frumos ți-e gîndul!

– Linișteeee! Uite c-apare fanfaraa! urlă din nou spișerul Fabian dînd ca un bezmetic din cioturile înșingherate.

Rîneau periculos fanfaragiii. Se țișiseră de după cortina înstelată. Trăgeau cu ochiul lor sticlos la publicul înfierbîntat. Mustăceau. Parcă s-ar fi codit s-apară așa, deodată, în conurile de lumină ale reflectoarelor. hahalerlele! Aruncău nori de pucioasă pe gură. Și ce colți aveau! Și niște buze roșii, roșii!

Se-ncolonară în fața cortinei, făcură o plecăciune, dădură un ocol arenei, se opriră-n mijloc și strigară la unison:

– Ura! Ura! Ura!

Morții tăceau chitic. Ce să mai zică?!

Elvira oftă. Scoase limba la fanfaragii, să vadă ei că ea nu se sperie cu una cu două. Nici c-aveau colți tăioși. Nici că-n privirile lor se oglindeau măceluri îngrozitoare. Și nici că asundeau sub mantiile negre, lucitoare, puternice aripi de vampir!

OPT

– Bunăăă searaa! strigă tambur-majorul fanfarei țîșnind dintr-un fulger globular.

– Huoooo! urlă nestăpînit judecătorul Leon.

– Huoooo! îi ținu hangul comis-voiajorul Balthazar Balthazarian scuipînd un vierme roșiatic mare și gras.

– Doamnelor și domnilor, doriți să începem cu marșul funebru din '42! întrebă tambur-majorul fanfarei fără să ia în seamă urletele.

– Marșu'! Marșu'! Marșu'! strigară morții cu toții, cucerîți pe dată de noul personaj.

– Ăla feroce?!

– Ăla! Ăla! Ăla! urlară morții în delir.

ceva roboței, și alte încă vreo două, trei tîmpenii simpatice... În cîmpul literar SF se dă aceeași bătălie (ideologică și politică) ca peste tot... Nici știința nu este un corp unitar... Și atunci? Ce alege fiecare?! Controlorii de trafic stau pe tușă și observă lucrurile. Și-or să zică în felul următor: cutare e un naiv, scrie binișor, e apolitic, s-ar putea să cîștigăm de pe urma lui! Pac, un premiu. Nu rideți, lucrurile sînt mai grave decît ne închipuim. Scriitorii adevărați însă, nu se vor lăsa duși cu zăhărelul... Cum lipsește o asociație profesională care să-ți apere drepturile în fața editurilor și în fața Puterii, iată însă că ești singur... Nu poți supralicita cînd e vorba de banii care ți se cuvin și, dacă ai gura prea mare sau ideile tale SF nu se potrivesc cu cele ale lingărilor care umblă pe coridoarele Puterii, atunci te trezești cu o campanie anti – de toată splendoarea sau, de ce nu, cu o superbă tăcere...

– Crezi că faza de cluburi, cenacuri, asociații e depășită? Ce ai propune?

– Vedeți, am o opinie contrară multora din fandom. Eu spun în felul următor: puzderia de cenacuri apărută înainte de 1989 a fost benefică pentru SF. Ideea e că la un moment dat nu mai puteau fi controlate chiar toate. A, că erau turnători năimiți care scriau tomuri pe la tot felul de oficine, asta-i altă chestiune. În al doilea rînd, cenacurile au fost un balon de oxigen. Am auzit voci care au înjurat copios „cenacurile SF uteciste”. Am fost surprins să află că sînt vocile unora care au mîncat și au bătut pe rupelele în „taberele uteciste” și s-au prezentat acolo drept arhanghelii SF-ului românesc. Se mai întîmplă, oameni sîntem. Nu mă grăbesc cîmva să aduc laude sistemului comunist. Dar nu pot nega ceea ce a fost bun în mișcarea SF. Nimeni nu poate șterge cu buretele... Ar însemna să facem ce s-a făcut în '45. Vîntătoare de vrăitoare s-ar porni îndată! Eu cred că ar trebui să vorbim cu luciditate și despre mișcarea SF dinainte de 1989 și despre ceea ce se întîmplă astăzi. Sînt de acord că s-a produs o deteriorare vizibilă dar s-ar putea să fie, așa cum am mai spus, o bifurcație. Nu e Sfîrșitul Sfîrșitului! Din punctul meu de vedere, în clipa de față aș vrea să fiu membru al unui sindicat SF serios care să mă aperse de Televiziunea Română. Care, de exemplu, a făcut un film după o povestire de-a mea ignorîndu-mă total. Fără ca eu să-mi fi dat acceptul de principiu și fără ca să fiu chemat să negociez un posibil contract. Este una din cele mai mari porcări pe care le-am văzut pînă acum, legată de SF... Da, cred că o asociație profesională, un sindicat puternic, condus de oameni serioși nu de marionete, ar fi cel mai bun lucru pentru cei care scriu. Cît despre fanii?! După opinia mea nu trebuie să renunțe la cenacuri, la cluburi, la întîlniri, la postere, la muzici, la rap, la cyberpunk! Și, așa, în general, trebuie să fie ei înșiși. Vor găsi modalități originale de a se exprima, de a căuta, de a se simți bine, și așa mai departe. Sînt sigur de asta. De fapt, există încă multe cenacuri care pot să ne producă surprize...

– Sfaturi pentru tinerii scriitori...

– Sfaturi, desigur, nu mă încumet să dau. Aș putea să vă povestesc însă unele lucruri la care am reflectat în toți acești ani. Dacă cei tineri vor găsi ceva demn de luat în seamă, mă voi bucura. Una din chestiunile esențiale ale scrisului mi se pare a fi stabilirea unei convenții și, desigur, respectarea ei pînă la capăt. În „Cadavre de lux” mi-am propus să omor toate personajele și m-am ținut de cuvînt. Acum, dacă e SF trebuie să fie SF. Nu agreez ideea potrivit căreia o poveste SF ar trebui să fie o precădere o exprimare fidelă a unui adevăr științific sau o demonstrație riguroasă. Pe

mine mă interesează personajul, evoluția lui, raportările lui la un eveniment straniu... Dacă scriu despre un coleric atunci trebuie să am grijă ca un astfel de personaj să ajungă în final tot coleric... E o chestiune care ține de dialog, de reacții, de legăturile cu alte personaje... În altă ordine de idei, am descoperit că literatura e legată și de coerență. Fără ea, un text cade în derizoriu... Mi se pare foarte importantă coerența. Un personaj nu poate să-și schimbe condiția în mod nefiresc... Ar apare o turbulență specifică și textul s-ar duce naibii... Deci, convenție și coerență... Uneori, trebuie să recunosc, textele pe care le scriam nu se împlineau în universul SF. Și ce dacă, mi-am spus... Era un păcat? Sigur că nu. Acum vreo șapte, opt ani încă mă mai preocupă critica literară, încă mai eram interesat de unele opinii... Treptat am înțeles că nu am timp pentru așa ceva... Am înțeles că pentru un scriitor adevărat e important următorul lucru: să aibă încredere în el însuși și să fie îndărătnic... Să nu plece urechea la tot felul de voci... Să nu țină cont de critică... Să nu-i pese de nimic... În fond, a scrie înseamnă a-ți asuma niște riscuri... Adevărații scriitori n-au putut fi încadrați unei mode, unui curent, au fost meru o problemă... E nemaipomenit să ți se întâmple asta... Să fii un câștigător în felul tău... Să nu te poată atinge nimic... Nici opiniile activiștilor culturali și nici „lucrăturile” pupincuriștilor care se agăț cu disperare de fandom... A scrie e chestie de semn... Pe fruntea multora stă un astfel de semn... E o lumină, desigur... Eu mă simt alături de toți cei care scriu astăzi SF... Că fiecare o face mai bine sau nu asta e o altă problemă... Nu pot decât să privesc plin de simpatie eforturile altora... Și să încerc să înțeleg ce vor să facă unii sau alții... Când scrii cu adevărat nu mai ai timp de găscuțe, de bîrfă, de șmecherii mafioate... A, că la un moment dat traiectoria îți poate fi schimbată... Trebuie să fii cu ochii-n patru... Cu mulți ani în urmă am înțeles că trebuie să-mi urmez drumul... Am scris ce-am crezut eu că trebuie să scriu și, se pare, n-am greșit... A sta mereu în umbra unor mari scriitori sau a face temenele activiștilor culturali sau a te înrobi unei mode nu înseamnă decât a te anula ca scriitor... Înseamnă, în final, a-ți pierde semnul!

- Ce părere ai despre JSF?

- Cred că săptămînalul „Jurnalul SF” are următoarea calitate, e deschis curentelor diverse și opiniilor diverse. Asta e un lucru bun și puține reviste SF au reușit-o... Îmi place că paginile lui sînt de foarte multe ori incitante și incendiare... Nu e o apariție ternă, bună de bifat la gazeta de perețe... Sper din toată inima să poată rezista... În al doilea rînd e foarte bine că nu cade într-un partizanat minor și că încearcă să conecteze punctele SF din toată țara... La început am crezut că nu are un program clar și că e doar un ghiveci... M-am înșelat... Mă bucur că s-a hotărît să facă un număr Buflă dar mă și cuprind frisoanele că n-am reușit poate să mă fac înțeleș sau că un astfel de număr a venit prea devreme... Nu pot decât să-i mulțumesc lui Adrian pentru acest travaliu... **Dacă n-o să mă bînuieți de superficialitate, aș îndrăzni, să afirm că „Jurnalul SF” e regina publicațiilor genului...** Are suflu, e curajoasă și scînteietoare... Și ghidușă... Și gravă uneori... Domnule, să treceți cu bine de 2000... Și gata, că devin patetic și o să mă înjure unii și alții, și cine știe, poate că pe bună dreptate...

A consemnat,
Adrian Bănuță

- Marșu' bubuitoar? întrebă tambur-majorul ridicînd bastonul cu maciul de argint.

- Da, dom'le! îi strigă avocatul Luigi. Să ni se încrețească pielicica asta putredă, ha, ha, ha!

Tambur-majorul se îndreptă către fanfară. Dum. Dum. Dum. Barosan, gagiul, se vedea de la o poștă. Fanfaragii-l primiră-n poziție de drepti. Nici nu clipeau, hahalerle! Tocmai își lustruiseră bine, bine, de tot instrumentele. Nu suflau. N-aruncau pe gură nori de pucioasă. Nu-și dădeau coate. Nu rînjeau. Unu' nu mai mișcă!

- Băieți! strigă tambur-majorul. Ascultați comanda la minee!

Bum. Bum. Blap. Blap. Trom. Trom. Fing. Fing. marșul funebru din '42 bubui sub cupola cercului făcînd să troznească băncile proaspăt geluite.

Morții băteau tactul. Ce le mai plăcea! Pocneau din plame. Fluierau ca niște apucați. Unul dintre ei strigă ducîndu-și palmele descarnate pîlnie la gură:

- Curaj, curaj, Elviraaa! Dă-le la moacă! Toacă-i! Nu te lăsa! I-ai în unghii, fată dragă! Înhață pașaportu' nostru pentru viață! Sînt gata să-ți vin în ajutor! Hei, hei, Elvira, mă vezi?! Aici, sus, la galerie! Pe rîndul cincisprezece! Eu sînt! Scriitorul Tiberiu...

Boaf! Mortul se dezechilibră și se prăbuși ca un crab printre bănci. Ceilalți se repeziră să-l scoată de-acolo. Cîțiva, de jos, de lîngă arenă, strigară plini de încredinare:

- Să crape bonjuristul!
- Asta-i tipu' care mîzgălește tot felul de porcărele pe hîrtie!
- Și le mai și publică!
- Nici nu-l cheamă Tiberiu...

E-un nume de împrumut! Un pseudonim!

- Dom'le, eu știam că-l cheamă...

- Las-o moartă! Să-l tragem în jeapă!

- Să-l bumbăcim!

- Asta-i ăla care face scenarii! E-n cîrdășie cu Guvernu'!

- La care guvern te referi?

- Mă gîndesc la toate guvernele din toate timpurile și de pe toate meridianele!

- E un barosan, atunci!

- Aiurea! Un ticălos!

- Scriitor!

- Las' că știm noi ce știm!

- Așa e! Ne-a sucit mințile cu poveștile lui fără cap și coadă!

- Incipitat!

- Misterios!

- Mincinos!

- Un neînțeles!

- Cică trage semnalul de alarmă! Ne avertizează!

- Cum așa, dom'le?! Păi nu s-au luat după scrierile lui și ne-au tras-o la moacă atîta amar de vreme?!

- Nu vorbi, dragă!

- Da' ce credeai?! Păștia de la Guvern nu-i prea duce capu'! Fac și ei pe nebunii! Da' să-i vezi cum răsfoiesc o mie de cărți să găsească vreo chestie care să le convină!

- Zău?!

- Da' ce credeai, dragă, că ei conduc așa, după ureche?!

- Și zici că Tiberiu ăsta e cu ei?!

- Vezi bine! Lucrează mîna-n mîna!

- Să-l dăm la groapa cu fur-nici!

- Să-l împrôscăm cu vitriol!

- Să-i tăiem oușoarele!

- Să-l facem tăitei!

- Să-i bem sîngele, mama lui de scribălău!

Și tot așa pînă cînd curva aia de Fifi Baston începu să-i pocnească pe toți cu poșeta după scăfirile și să-i împungă cu umbreluță-i rozalie, cam fereniță, ce-i drept. Striga:

- Măgarilor! Ageamiilor! Malagambiștilor! Vă legați de unu' de-ai noștri?! Tocmai acu' cînd Diavolu' sau ce-o fi arătarea aia vrea să ne facă felul?! Las' că v-am însemnat eu pe vreo cîțiva! Habar n-aveți că domnu' scriitor aici de față a fost primul care-a avut curajul să zică, nu-i așa, că totul e o ficțiune exemplară!

- Nu vorbi Fifi! strigă judecătorul Leon frecîndu-și un cucui răsărit în creștetul înșîngerat.

- Să vă spun eu, porcovanilor! Domnu' scriitor a spus că iar au început să fabuleze guvernanții! Că-n fiecare zi ne afundăm în imaginarul colectiv! Că imaginariu' ăsta e alimentat de Maestrii Ficțiunii!

- Care-or fi ăia? întrebă avocatul Luigi.

- Păi cine să fie?! Activiștii năimiți care controlează

inteligența națiunii și care umblă și cu lumînarea după copii supradotați!

- Și ce-i rău în asta?!

- Activiștii ăștia le pregătesc copiilor un viitor sumbru! Îi vor robi! Or să-i pună să lucreze în contul unor forțe oculte!

- Ne pui pe jeratic, Fifi!

- Stați că nu-i totul! Printre Maestrii Ficțiunii se numără mai-mari televiziunii, presei și radioului!

- Aia pe care-i vedem toată ziua leopăind pe micul ecran! întrebă Spiridon Iordache tremurînd tot.

- Nicicum! Sînt unii pe care nu-i vede nimeni! Și-apoi vin la rînd cei care trag sforile politicii și unii de prin serviciile secrete...

- Auzi, drăguță!- răcni comis-voiajorului Balthazar Balthazarian strivindu-și sub pleoapă un vierme roșiatic. Am mai auzit noi chestii dintr-astea! Nu-i nimic nou. Hai, nu te mai prosti! Zi mai degrabă că ți-a căzut cu tronc scriitoru' și c-ai vrea să te drăgălășești cu el! Ha, ha, ha!

Spiridon Iordache zise, că, după părerea lui, Fifi, avea dreptate să-l apere pe scriitor. Patricia Protopopescu strigă că și ea e de partea literatului și că simțise și ea, din plin, cum Ficțiunea generalizată otrăvea corola de minuni a lumii. Primarul Iamandi negă orice amestec în chestii ficționale. Madam Elefterescu mărturisii că generalul ei bîfiguise ceva despre o posibilă ficțiune atunci cînd se afla pe patul de moarte. Domnișoara Margareta rîse în hohote și spuse că-n singurătate văzuse totul foarte clar.

- Ce-ai văzut, dragă? întrebă Genoveva Grigoriu.

- N-ai auzit? se strîmbă domnișoara Margareta. Am văzut tot ce era de văzut. Într-o clipă! Stăteam întinsă-n pat și mă uitam în tavan. Mă dureau ochii de-atîta alb.

- Și?! întrebă spișerul Fabian.

- Și cum stăteam așa am văzut totul.

- Și? strigă neliniștit judecătorul Leon.

- Și m-am dus în bucătărie și-am luat un cuțit și mi-am tăiat gîtu'!

JURNALUL

ALEX . ȘTEFĂNESCU

„Ovidiu Bufnilă a depășit faza gravității teatrale caracteristice recentului inițiat și scrie, în momentul de față, o literatură științifico-fantastică fantezistă, mai direct spus, științifico-fantezistă. Surprinde plăcut în proza sa, în afară de imaginația tehnică specifică genului, o deplină familiarizare cu tehnicile literare“.

(„România literară”, 1983)

SORIN ANTOHI

„Fiecare erou (putem pune fără ezitare și prefixul „anti”) al prozelor lui Bufnilă e o colecție de istorii care se recombina aleatoriu pentru a desena un nou destin la fiecare nouă lectură, astfel că frecventarea textelor acestui autor e o experiență intelectuală de cel mai subtil alexandrianism“.

(„Știință și tehnică”, 1985)

ALEXNADRU MIRONOV

„Bun stilist și, în același timp, capabil să condenseze substanța epică pînă la densități absolut uimitoare, Ovidiu Bufnilă reușește uneori short-short-stories demne de pana unui Frederic Brown, maestrul necontestat al genului“.

(„Povestiri despre invențiile mileniului III” (a) 1986)

MIHAI BĂDESCU

„Scrișul lui Ovidiu Bufnilă avea să evolueze spre un tip aparte de literatură științifico-fantastică (ilustrat de pildă de un Frederic Brown sau Kurt Vonnegut jr.) și să-l legitimeze astăzi ca pe o prezență profund originală în peisajul nostru literar“.

(„Povestiri cibernetice”, (a), 1986)

LUCIAN IONICĂ

„Stilul lui Ovidiu Bufnilă, adecvîndu-se dimensiunilor prozelor, oferă pe alocuri dovezi de reală virtuozitate. Place prin densitate și forță, surprinde prin inventivitate, capcane sînt întinse la tot pasul, notația este mereu ruptă de aducerea în prim plan a cîte unui lucru neașteptat ori a unei observații surprinzătoare“.

(„Paradox”, 1989)

CORNEL ROBU

„O constrîngere interioară este mai greu de distins, în cazul lui Ovidiu Bufnilă, în condițiile în care, paradoxal, reducerea dimensiunilor la minimum nu antrenează în mod necesar cum am avea dreptul să așteptăm în virtutea teoriei (literare, evident!) o concentrare la maximum a mijloacelor și o limpezime extremă a expresiei“.

(„Timpul este umbra noastră”, (a), 1991)

NICOLAE OPREA

„Roboții, înșii paranormali, extraterestrii se comportă în povestirile lui Ovidiu Bufnilă ca niște oameni comuni, copleșiți de griji și problematica existenței banale. Fantasticul, se poate spune, este astfel plasat în inima realului“.

(„Zburătorul”, 1992)

MIRCEA OPRIȚĂ

„Dezagregarea intrigii, proiecția omului în irealitate, anularea funcțiilor clasice de timp și spațiu – totul convergînd spre un nou tip de discurs, centrat pe limbaj – sînt procedee „textualiste” pe care anticipația le experimentează în proza lui Bufnilă cu o fervoare și un succes neegale de alți autori“.

(„Tribuna”, 1992)

CARMEN GOVOREANU

„Personajele lui Ovidiu Bufnilă sînt majoritatea ființe umane transbordate în Univers. Exercițiul asociativ se face pe suprafețe întinse, contribuind substanțial la îmbogățirea și diversificarea imaginarii. Discursurile sînt preluate cu inteligență și precizie, putînd lua o turnură parodică pe alocuri“.

(„Calende”, 1993)

UN IMPERIU ÎNTR-O REPUBLICĂ